

DRUŽINSKI TEDNIK

Leto IX.

Ljubljana, 29. julija 1937

Štev. 30.

Ni tako dolg dan, da bi
ne bilo večera.

Slovenski pregovor.

Smole in sreče ni —
samo delo velja!

Američan Channing Pallock se ni hotel s srečo samo igrati, temveč se je odločil, da bo računal z njo. Seštel je na posebni poli vse tiste srečne slučaje, ki človeku pomagajo do uspeha, na drugo polo je pa napisal razne nezgode in smole, ki človeka pri delu ovirajo. In glej: primerjava sreče in smole je bila za srečo porazna. Nasproti 95 odstotkom 'smolnatih' točk je stalo le 5 odstotkov 'srečnih'. Ali res ljudje smola tako zasleduje? Ali je pa imel Pallock opravka samo z nesrečnimi ljudmi? Ne eno ne drugo; v življenju lahko človek uspe le s petimi odstotki sreče, seveda če ostalih 95 odstotkov nadomesti s pridnostjo in vztrajnim delom!

Ta poskus je Pallock naredil z najodličnejšimi ameriškiimi industriji, z možmi, ki imajo ogromno denarja, velikanska posestva in prekrasne avtomobile. Pallock jih je kar naravnost vprašal: »Kako ste uspešni? Ali ste imeli srečo v življenju?« Odgovor je bil vselej isti: »Ne!« Krezi Združenih držav so odločno zankali, da bi imeli v življenju kakšno posebno srečo, nasprotno, smola se jih je držala in so šestkrat zdrknili navzdol, preden so z velikim trudom splezali kvišku.

Andrew Carnegie, kralj jekla, je pričel svojo življensko pot kot navijač vreten v neki tkalnici; Gary Richter, sin revnega kmeta, je danes glavni ravnatelj največjega ameriškega jeklarskega trusta; Charles Schwab je bil najprej zabljač kolov, zdaj je pa ravnatelj Bethlehemske jeklarske industrije, a predsednik te družbe Grace je bil v svojih mladih letih delavec pri žerjavih. In nihče od teh velikih mož ni imel v življenju posebne sreče! Vsakdo je moral premagati nešteto ovir, preden je prišel tja kjer je zdaj.

Vse naše življenje se suče okrog boja za uspeh. Vsi hočemo biti zgoraj, občudovani in čašteni: to je naš cilj v teh naših hlastnih dneh, ki poznajo le malo in veliko, kakor da ne bi bilo srednjega. Channing Pallock deli ljudi v dve vrsti: prvi prihajajo zvečer iz službe domov z natrcanimi delovnimi torbami, drugi so pa obloženi s — križankami. Prvi sejejo k delu, drugi k zabavi. Zmagovalci v življenju ostanejo prvi. Ljudje, ki po osemurnem ali celo samo peturnem vsakdanjem delu poznajo le zabavo, ne pridejo pri 'sreči' v poštev. Pallock pravi, da je opazil v več izločbah na newyorški Peti aveniji napise, ki nazorno potrjujejo to njegovo tezo: »Tukaj razen delodajalcev in vodilnih namestencev nihče ne dela na teden več kakor štirideset ur.«

Res je: glavni ravnatelj ne sme poznati osebnega delavnika ne opoldanske počitke! Namesto 40 ur na teden dela tak človek 14 ur na dan. Ali ne kroži nešteto ljubkih zgodbic o zaspanem nočnem čuvaju, ki sreča ob dveh zjutraj v speči tovarni glavnega ravnatelja — pri delu? Tudi ti može, ki so zdaj zgoraj, niso imeli v življenju nobene posebne sreče. Pallock pravi, da priznajo pri svojem uspehu sreči le pet odstotkov. Neki dobrodušen milijonar je dejal nekoč z nasmehom: »Kadar se kdo pri

»DRUŽINSKI TEDNIK« izhaja vsak četrtek. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Gregorčičeva ul. 27/III. Tel. št. 33-32. Poštni predal št. 345. Račun Poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. — NAROČNINA: 1/2 leta 20 din, 1/4 leta 10 din, 1/8 leta 5 din. V Italiji na leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki 2 1/2 dolarja. Naročnino je treba plačati vnaprej. — ROKOPISOV ne vračamo, nevrnjenih dopisov ne sprejemamo, za odgovore je priložiti za 3 din znamk. — CENA OGLASOV: med besedilom stane vsaka enostopna petinast vrstica ali njen prostor (višina 3 milimetra in širina 55 mm) din 7.—. Med oglasi stane vsaka petinast vrstica din 4.50. Naloga: vsaka beseda din 2.—. Mail oglaš: vsaka beseda din 0.50. Oglasi davek povsod se posebej. Pri večkratnem naročilu primeren popust.

Danes:

Moderni
David Copperfield

(Gl. str. 3)

Razgled po svetu

6 Kitajcev na 1 Japonca, pa vendar velikan ni kos pritlikavcu!

Premirje med Valencijo in Salamanco?

Kitajska vlada je imenovala za vrhovnega poveljnika vseh severnokitajskih čet krščanskega generala Fenga, znane kot posebno neizprosne sovražnike Japoncev.

V Ljubljani, 27. julija.

General v. Seeck, ustvaritelj nemške reichswehr in organizator kitajske armade, je pred dvema ali tremi leti, malo pred smrtjo izjavil uglednemu francoskemu žurnalistu Julesu Sauerweinu:

»Še pred kratkim smo mogli reči, da deset Kitajcev ne zaleže za enega samega dobrega japonskega ali evropskega vojaka. Danes se je slika v toliko spremenila, da smemo številko 10 nadomestiti s številko 5. Napredek je torej precejšen. Težava je le v tem, da sta izobrazba in umski trening, temelj domoljubja pri kitajskih študentih, preprostemu kitajskemu vojaku, doma s kmetov, neznan pojmaj; kitajski kmet živi že od pamtikeva v veri, da je vojakova naloga zgolj plenitev. Toda posrečilo se nam je ustvariti kader podčastnikov, ki vedo, kaj je patriotska dolžnost; najboljši meni poteguje za službo, že ob njegovem vstopu v sobo vem, ali bo imel 'srečo'.« V tem bežno izgovorjenem stavku je vsa filozofija sreče. Glavni ravnatelj že po govorjenju, hoji, kretanju, sploh po vsem vedenju spozna, ali je človek zmožen ali ne. »Zgoraj ne gre samo za šolsko učenost, tamkaj je važno, da lahko tudi v najbolj nepričakovanih položajih brez šolske buke prisebno odgovoriš »da« ali »ne!«

Ne, »sreče« ali »smole« ni! Z njima se izgovarjajo samo reševalci križank.

balo za Kitajca pa je in ostane sovrastvo do Japoncev. Smrt za domovino je geslo, ki ga skoraj ni moči vcepiti kitajski vojski; tvegati življenje za to, da požene s svojih tal osvojevalne Japonce, je pa celo za še tako preprostega Kitajca dostopen ideal...«

Te besede nemškega vojaškega organizatorja nam prihajajo v spomin, ko beremo dan za dnem o homatijah na Kitajskem. Vpoštevaje torej zgolj materialno plat, bi Kitajci v morebitni vojni z Japonci ne bili tako na slabem, kakor so bili še pred nekaj leti, saj jih je približno šestkrat toliko kakor Japoncev in tudi glede oborožitve ne zaostajajo več dosti za svojimi imperialističnimi sosedi; vrhu tega bi se nasprotnik moral boriti na tujih tleh, sredi med sovravnim mu prebivalstvom, v obupnih zdravstvenih in prometnih razmerah.

Da, ko ne bi bili Kitajci še zmehom tako nebržni in vdani v usodo! Samo sovrastvo še zdaleč ne zadostuje za zmago, treba je tudi pozitivnih moralnih vrlin. V tem pogledu jih Japonci visoko nadkriljujejo. Herojstvo je japonski evangelij. To dokazuje tudi naslednja zgodba, ki jo pripoveduje že zgoraj omenjeni Jules Sauerwein v »Paris-Soir«:

Blizu Tokia stoji vojašnica in v njej zmerom zaklenjena soba, ki jo odpro le za prav posebne priliko. V njej je namreč shranjena steklena omara, pred katero Japonci pobožno upognejo kolena kakor pred oltarjem. Na omari je precej dolg napis, v njej pa vidiš šop okrvavljenih papirjev.

Bilo je v rusko-japonski vojni. Neki japonski vojak je imel odnesti poveljstvu zelo važna sporočila, ko je zdaj zagledal kozaško patroljo. Vedel je, da ji ne more več uiti. Toda ujetništvo je za Japonca toliko kakor onečaščenje, zločin, vreden smrti. Vrh tega bi sovražnik dobil v roke dragocene informacije — ne, tolikšne sramote si Japonci niti predstavljati ne more, kaj šele da bi jo sam zagrešil.

Kaj je torej storil japonski vojak? Izdel je bajonet in si razparal trebuh, a še umirajoč je imel toliko volje in moči, da je skril v lastno drobovje tolikanj važna sporočila, ki niso po nobeni ceni smela priti sovražnikom v roke. Ko so kozaki prijezdili mimo njega, je bil junaški Japonec že mrtev. Ne meneč se zanj, so Rusi nadaljevali svojo pot. Kmalu nato so prodirle japonske čete; ko so zagledale vojaka z razparanim trebuhom, so pri priči vsi vedeli, kaj se je zgodilo.

Se tisti večer je poveljstvo povišalo mrtvega vojaka v podčastnika. Od tistih dob je stalno napredoval, kakor da bi bil živ. Danes je že general. In vselej, kadar pripeljejo vojaške novice pred to relikvijo, jim častniki reko:

»Tu, mladi vojaki, je edini kraj, kjer so vam solze dovoljene.«

Tragika velikega kitajskega naroda je, da ni kljub svoji bogati tisočletni kulturi nikoli imel junačkov, o kakršnem pripoveduje gornja zgodba.

Baski posredujejo mir?

V časopisih beremo, da se je pripeljal v Pariz predsednik baskovske vlade Aguirre in da se bo sestel s predsednikom francoske vlade Chautempsom in zunanjim ministrom Delbosom, nato pa še s podpredsednikom vlade in voditeljem socialistične stranke Leonom Blumom. Baje ima Aguirre pismeno pooblastilo predsednika španske republike Azañe in predsednika valencijske vlade Negrina za pogajanja s salamansko vlado za sklenitev premirja.

Podobnih glasov smo srečali zadnje tedne že več, toda žal so se še vselej pokazali enostranske, če že ne docela iz trte izvite.

Časopisi prinašajo še nepotrjeno novico, da bo nekdanji španski vojni minister in voditelj »Katoliške ljudske akcije« Gil Robles postal zunanji minister Francove vlade.

Na španskih bojiščih ni bilo ta teden nobenih posebnih dogodkov. Franco je sicer srdito napadel pred Madridom, vendar ni dosegel nikakih pomembnih uspehov. Zavzel je samo popolnoma razbito in vpepeljeno vas Bruneto, ki so jo republikanci osvojili v svoji veliki ofenzivi pred štirinajstimi dnevi.

Vladne čete so se zadnje dni na vseh bojiščih omejele zgolj na obrambo.

»Realnost in fikcija«

Glasilo predsednika italijanske vlade »Popolo d'Italia« je priobčilo te dni pomemben članek pod gornjim naslovom. Pisec se vprašuje, ali misli Evropa propasti v megli svojih fikcij. Zadnjih 20 let je naša celina vsa zapletena v mrežo fikcij (izmišljajev), zlasti o zgodovinskih dogodkih. Prva fikcija je bila po pisčevi sodbi za bloda, da bo Nemčija mogla plačati astronomsko vojno odškodnino. Organ, ki je širil cel sistem fikcij, je bila Zveza narodov. Vesoljnost te ženevske ustanove je samo fikcija, saj manjka v njej mnogo velikih držav. Male države imajo v Zvezi narodov samo zadostno, da smejo gledati, kako deluje ta aparat pod vodstvom treh veselil; saj imajo v njej odločilno besedo samo Francija, Anglija in Rusija.

Značilno je, pravi list dalje, da Zveza narodov trdovratno taji še tako očitna dejstva, kakor sta na primer zavzetje Abesinije in priznanje generala Franca kot vojujoče se stranke; to priznanje mu gre na podlagi realnega stanja.

Vprašanja španskih prostovoljcev dejansko sploh ni; tudi to je zgolj fikcija, a vendar na njeni podlagi odrekajo generalu Francu pravico, ki mu gre na podlagi realnega stanja.

Na koncu pravi pisec, da bo napočil dan realnosti in da bo dejansko stanje samo pometlo politiko sofizma.

ABC

SMRT PATRIARHA VARNAVE

24. t. m. je v Beogradu umrl po daljšem bolehanju Nj. Sv. patriarh Varnava. Pokojnik se je rodil v Plevlju v nekdanjem Sandžaku. Krščen je bil na ime Petra Rosića. Po dovršenju srednje šole se je posvetil bogoslovni študiju in se je izkazal kot poseben dober govornik. Kot svečenik je prepotoval precej sveta. Leta 1930. je postal patriarh in je s tem prevzel visoko dolžnost poglavarja srbske pravoslavne cerkve. Njegovo vladanje je bilo sicer kratko, a plodovito in bo zato spomin nanj še dolgo živel med nami.

NARODNA SKUPŠČINA SPREJELA KONKORDAT

Po dolgotrajnih in viharjih razpravah je Narodna skupščina prejšnji teden sprejela konkordat. Zanj je glasovalo 167, proti njemu pa 129 poslancev. Ker bo pa senat v kratkem odšel na počitnice, je predsednik vlade doktor Stojadinović izjavil: »Predlagam, da vprašanje konkordata za nekaj časa odložimo z dnevnega reda. Pokazali smo dovolj borbe in čvrste volje, da s konkordatom prodremo, vendar moramo vsi želeli, da se to zgodi v lepšem in spravljivejšem razpoloženju našega ljudstva.« S tem je vprašanje konkordata preloženo na jesen, ko pride senat s počitnic in se bodo duhovi toliko pomirili, da bo lahko mirno razpravljali o naši pogodbi z Vatikanom.

SMRT VELIKEGA IZUMITELJA GUGLIELMA MARCONIJA

20. t. m. je umrl v Rimu v svoji vili »Electric« v 63. letu starosti Guglielmo Marconi, učenjak in izumitelj svetovnega slovesa. Rodil se je leta 1874. v Griffonu pri Bologni v Italiji. Še kot mlad študent je delal uspešne poskuse z brezžično telegrafijo in se je kmalu proslavil na vsem svetu. Eden njegovih najslavnejših poskusov je bil, ko je dne 26. marca 1930. leta s svoje jachte v Genovskem zalivu brezžično prižgal električno luč v Sydneyu v Avstraliji.

Za svoje znanstveno delo je dobil Marconi mnogo domačih in tujih odlikovanj. Postal je senator in predsednik italijanske Akademije, dobil je Nobelovo nagrado za fiziko, bil je častni mešan mnogih italijanskih mest in častni doktor več univerz. V počastitev pokojnega učenjaka so med njegovim pogrebom vse italijanske radijske postaje prekinile oddajo za pet minut.

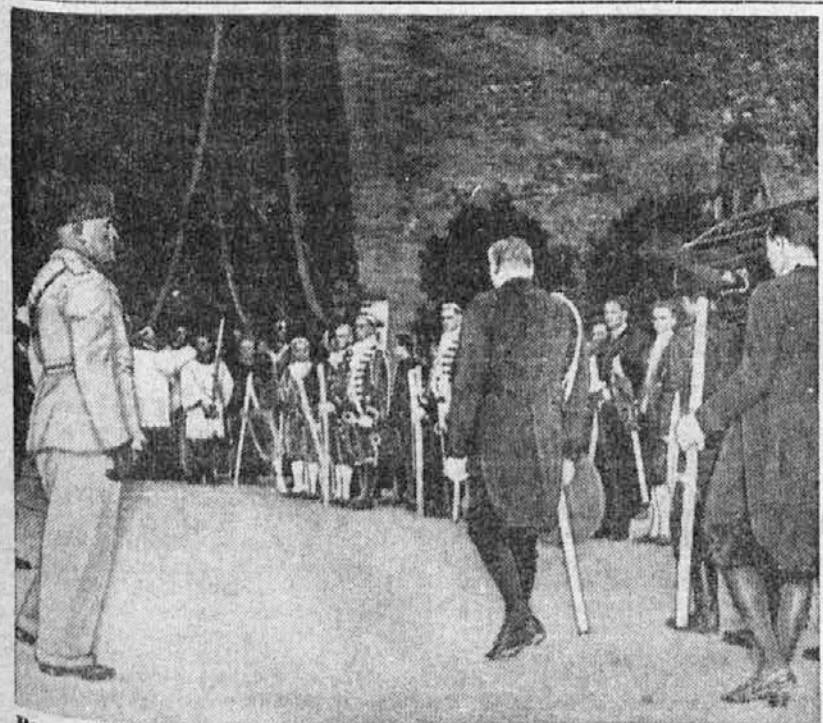
ZAKAJ PADA NAŠ TUJSKI PROMET

Ljubljansko »Jutro« je po praškem dnevniku »A-Zet« posnelo članek o vzrokih manjšega dotoka češkoslovaških gostov na našo riviero. Članek je za naše razmere zelo zanimiv, zato ga ponatiskujemo tudi mi.

»Verjetno je, da je naš letošnji dotok v Jugoslavijo padel med drugim tudi zato, ker po naši drugi devalvaciji Jugoslavija ni več za nas ona poceni država, kakor je bila do nedavnega. V boljšem hotelu v Jugoslaviji stane letos hrana s stanovanjem 90 dinarjev na dan, z drugimi drobnimi izdatki pa poskoči na 120 dinarjev. Danes lahko v Karlovih Varah in Marijskih Laznah živimo že ceneje kakor v nekaterih krajih na Jadranu. Tudi sami Jugoslavlani odhajajo letos v velikem številu v Italijo. V Opatiji jih je na primer okoli 2000 (?). V jugoslovanskih morskimi kopališčih je letos več Angležev, posebno v Dubrovniku, vendar oni ne morejo nadomestiti Čehoslovakov.

Razen povprečne draginje pa ovirajo razmah tujske sezone v Jugoslaviji še druge nevesočnosti, ki bi jih bilo mogoče z malo dobre volje odpraviti. Predvsem se ne more reči, da bi bila organizacija hotelstva vselej na višini.

Nadaljevanje na 2. strani

Pogreb italijanskega izumitelja Guglielma Marconija se je razen diplomatskega zbora in drugih rimskih odličnikov udeležil tudi predsednik italijanske vlade Mussolini (na skrajni levi) s svojimi ministri.

ELIDA

radi blagega učinka prava polepševalna sredstva

MILA

ELIDA MILO *Favorit*
Že deset let ljubljene
vsake lepe žene

ZRCALO naših dni

Za prispevek v tej rubriki
plačamo 20 din

Gospod, dela bi rad...

Potrkam na vrata.

Gospod, dela bi rad.

Zal ne oddajam službo.

Gospod, morda bi vendar imeli kaj. Obvladam slovensko, nemško in hrvatsko, korespondenco, vse posle tajnika, sluge, inkasanta. Znam ribati, čistiti parket, sekati drva, voziti trikotke. Imam najboljša priporočila kot organizator, če potrebujete morda potnika.

Vsega, kar koli sem kdaj delal, sem se spomnil. Tudi zdaj bi se lotil česar koli, samo da bi bilo delo.

Ta, ta, ta, če se ponujate za vse to, pač ne more biti pri vas vse v redu.

Blagohotno me je potrepljal po rami, mi stisnil v roke listek za 25 par in mi smehljivo se pokazal vrata.

Gospod, dela bi rad.

O, poznam vas! Vsi takile hodite po pisarnah in stanovanjih gledat, tje bi se dalo kaj ukrasti. Zbogom!

Gospod, dela bi rad.

Ni nič.

Gospod, lačen sem, iz stanovanja me bodo vrgli... in cigarete...

Nehote sem vsrknul dim, kadeč se iz gospodovega 'Vardarja'. Vzrojil je: 'Cigareta? Delat pojdite, pa boste imeli cigarete. Sicer pa: tudi jaz sem bil lačen, brez stanovanja ko vi in vendar sem danes direktor. Potrpite, mladi mož. Vse bo še prišlo.'

Sedim doma in premišljam, kako bo, ko me bodo pretega vrgli iz stanovanja in kako dolgo bom moral še stradati, preden postanem direktor.

Izborni plačniki!

Ravnateljstvo državnih železnic v Ljubljani ima vsak mesec javno dražbo stvari, ki jih potujoče občinstvo pozabi v vlakih in jih potem službeno osebe najde v železniških vozovih. Na zadnji taki dražbi sem v veliko začudenje spoznal nevoščljivost ljudi, ki drug drugemu ne privoščijo poceni nakupa starih, skoraj nerabnih stvari. Naj navedem samo tri primere:

Damske svilene hlače, že nošene, so šle za 18 dinarjev; izključna cena je bila 5 dinarjev, a v trgovini si jih vsaka lahko dobi nove za 14 dinarjev. Staromodni ženski dežnik za okras, dobesedno ves preluknjati, so zdržali in prodali za 23 dinarjev, a vreden ni niti 5 dinarjev.

Star, ponošen in ves povaljan moški klobuk je šel za 45 dinarjev, čeprav je bil cenjen samo na 5 dinarjev. Kakor da ne bi dobili že novih modnih klobukov za to ceno!

Iz teh par primerov je razvidna veličina nevoščljivosti ljudi, ki vedno pravijo in tožijo, da žive v pomanjkanju.

Slovenkinja...

V kupeju nasproti mi sedita dva gospoda in prav živahno razpravljata. Bila sta očitno Srba. Zda se pa pogovor zastane in eden izmed njih me začne nagovarjati s prav neslanimi dovtipi. Videč, da je vse njegovo prizadevanje zaman, se obrne k svojemu sosedu, češ: »Baš ti je zgodna ova mala. Izgleda, kao da ne bi znala govoriti. Nisam poznal do danes Slovenkinje za dve strani. To mi je sasvim novo kod njih, jer one dole kod nas...»

Ni se mi zdelo vredno odgovoriti. Le ironično sem ga premerila od nog do glave, kar si je seveda razlagal po svoje in nadaljeval o Slovenkinjah tamo dole. Slovenka

Par vrstic iz Škofje Loke

V našem starodavnem mestecu se mi je tale primerilo:

Sprehajal sem se po Mestnem trgu, pa ti prijezdi mimo neki človek na konju. Jezdec je bil očitno pijan, konju se je pa videlo, da je bolj potreben konjederec kakor pa ježe. No, in ubogi pari je na lepem šinilo nekaj v glavo, da ni hotela iti več dalje; mogoče je bila tako izstradana, da ni mogla. Jezdec pa tega ni uvidel, temveč je začel ubogo žival pretepati z bičevnikom po glavi in kamor je našel. Seveda se je takoj nabralo mnogo ljudi, ki so se vsi zgražali nad surovino. Mimo je prišel tudi mestni stražnik, toda vmes ni posegel.

Končno se je vendar dobil nekdo izmed navzočih, ki ni mogel več to mirno gledati; izkral je jezdecu bič iz roke in ga parkrat krepko oplazil z njim, češ: »No, ali tudi tebe nič ne boli?« Potem je zagnal bič po tleh, prijel pijanca za nogo in ga s krepkim sunkom zagnal s konja. Vsi gledalci so pozdravili nastop neznanca, ki je tako odločno napravil konec zbirkuški predstavi. Gospod stražnik

(r s C) Beograd, konec julija

Pred nekaj meseci se je lepa 17letna Andja Ilčeva iz Beograda spoznala z zasebnim uradnikom Kosto Plavčevićem iz Skoplja. Mladenka je hčerka siromašnega krojača, ki mora z bormim zaslužkom vzdrževati razen nje še ženo in mlajšo hčerko. In da bi se laže prebijali skozi življenje, so bili vsi v službi. Andja je bila za delavko v tamkajšnji trikotari. Oče jo je vzgajal zelo strogo in je takoj, ko je zvedel za ljubezen, zahteval, da predstavi fantu staršem.

Kosta je res prišel v hišo. Obnašal pa se nikakor ni kot snubec ampak tako, da se je zdelo, kakor bi bil prišel kam na zabavo. Pri odhodu je dejal, da bo kmalu spet prišel, češ da ima z očetom važen pomenek. Precej

ZAKAJ PADA NAS TUJSKI PROMET

Nadaljevanje s 1. strani

po nekod pa tudi hrana ne ustreza. Preseneča nas nadalje, da je iz Jugoslavije zelo težko telefonirati na Češkoslovaško. Tako je na primer zelo težko razumeti razgovor med Dubrovnikom in Prago. Čudno je tudi to, da je v Dubrovniku klavnica sredi mesta in da odpadke spuščajo v morje v neposredni bližini pešine. Slabo stanje jugoslovanskih cest je znano, toda tudi potovanje z železnico ni povsod udobno. To so resda malenkosti, toda ker jih je veliko, bi tamkajšnji uradni činitelji storili vsekakor prav, ako bi jih odpravili.

KAJSNA NAJ BO LJUBLJANSKA ŽELEZNIŠKA POSTAJA

V Ljubljani, 23. julija

V mestni zbornici so se v četrtek, 22. t. m. na povabilo mestne občine in akcijskega odbora za ureditev ljubljanske postaje zbrali zastopniki vseh zainteresiranih oblastev, korporacij in strokovnih gospodarskih združenj. Po kratkem pozdravnem govoru je podžupan dr. Ravnihar ugotovil, da je že skrajni čas, da Ljubljana po 40 letih uredi svoj železniški problem, kakor to terjajo koristi javnosti in prometa.

Vseuč. profesor inž. Dimnik, ki je skupaj z drugimi inženirji izdelal splošen načrt, je v svojem poročilu pojasnil vso zamisel s tehnične strani. Pomočnik železniškega ravnatelja inž. Kavčič je v kratki izjavi orisal pogoje potrebo prilagoditve ljubljanske postaje zahtevam sodobnega prometa. Predsednik zbornice za TOI g. Ivan Jelčič je izjavil, da so naši gospodarski krogi odločno za takojšnjo in dokončno ureditev tega vprašanja. Mestna občina bi morala po zakonu že izdelati nov regulacijski načrt, a ga doslej še ni mogla, ker je vprašanje železniške proge še zmerom na mrtvi točki. Na to je prislole opozoril mestni svetnik dr. Korun.

Zastopnik generalnega ravnatelja drž. železnice inž. arh. Schmidinger je navajal, da se železniška uprava že dalje časa bavi s preureditvijo ljubljanske postaje, in je našel razloge, zakaj se to vprašanje do zdaj še ni moglo rešiti. Zastopnik Združenja trgovcev g. Golob je navajal, da je ljubljansko trgovstvo že pred 10 leti opozorilo tedanjega prometnega ministra dr. Korošca, naj se uredi vsaj peroni na ljubljanski postaji.

Govorili so še ravnatelj ljubljanskega velesejma dr. Dular, mestni zdravnik dr. Mis, generalni tajnik Zveze industrije dr. Golja, ravnatelj Zveze za tujski promet dr. Žižek, ravnatelj mestnega gradbenega urada v pok. inž. Prelovšek, in vseuč. profesor inž. se je pa šele tedaj spomnil, da je v službi. Rekel je namreč obema: »Glejta, da izgine!« Ivo

Malo so politizirali...

Na klopi ob Ljubljani je sedela večja skupina fantov 10 do 14 let. Silno so se zaradi nečesa razburili, ko sem pa prišel nekoliko bliže, sem razločil vzlike: »fašiste, demokrate, komuniste in podobno. Sploh, debata kakor v parlamentu. Preprič je dosegel svoj višek in tedaj je največji med njimi, ki se je menda vnelal za politiko zmočne roke, udaril svojega nasprotnika s pestjo po glavi. To je bil znak za splošen pretep. Tolki so se, grizli in praskali, da je bilo groza. Konec je pa napravila neka gospa, ki je tedaj prišla na bojišče. S krepko roko je zagrabila enega izmed pretepačev, druge je pa razgnala z grožnjo, da bo vse povedala njihovim očetom.

Svojega sina je pa med ploho besed in zausničje odgnala proti domu. Prišla sta mimo mene, baš ko je fant odgovarjal:

»Oh, mama, saj ni bilo nič hudega. Samo malo smo politizirali...«

Kronika preteklega tedna

Njen oče mu je kupil čevlje, mati pa svilen srajco...

...pa je kljub temu pobegnil izpred oltarja

časa so ga starši in sestri zaman pričakovali in zato je strogi oče prepovedal svoji hčerki vsako sestajanje z neznačajnim mladeničem.

Toda mladost je norost, čez jarek skače, kjer je most, pravi pregovor. Tudi Andja je bila mlada, prekipelajoči mladosti se je bila pridružila še ljubezen in ta ji je zamašila ušesa za vse opomine in nasvete dobrih staršev. In namesto da bi bila šla počasi čez most, je hotela jarek hitro preskočiti, zalet je bil preslab in mladenka je obličala v blatu, ki si iz njega ni našla izhoda. Pobegnula je z ljubčkom v Skoplje k njegovi materi. Ni ji ni bilo mar sramote in bolesti, ki ji je s tem prizadejala ljubečim staršem in dobri sestri. Šele čez dolgo časa se je skesano vrnila domov. Prišla pa ni sama ampak v spremstvu

svojega zaročenca, kajti medtem sta se bila zaljubljena že zaročila. Da bi se stvar laže pozabila, sta sporočila staršem veselo novico, da se bosta vzela.

Za poroko je bilo že vse pripravljeno. Oče je kupil ženinu lepe nove čevlje, mati svilen srajco, svahte so čakali v prazničnih oblekah in srečna nevesta se je že vdajala lepim mislim o bližnji bodočnosti, o srečnem zakonu, o družini, o otrocih... Komaj je pa dobro stopila pred oltar, so se vse sanje razblinile v prazen nič. Tik pred oltarjem se je namreč ljubljani mož premislil in pobegnil iz cerkve.

Osramočena je nevesta odšla s svaht domov, kjer vse dni in noči prejoka ob strani žalostne matere in kličče mamečevanje na brezvestnega malopridneža.

Kralj. Udeleženci ankete so se zedinili v tehle sklepah:

Železniška uprava naj nujno prouči in izdela poglobljeni načrt in njegov proračun, vpoštevaje potrebe države, banovine in mesta; vsa dela, ki se izvajajo na ljubljanski postaji v obsegu že odobrenega kredita, naj usmeri tako, da ne bodo v nasprotju s poglobljenim načrtom. Po nujno potrebni preureditvi postajnega posloplja naj predvsem premesti kurilnice in razžiranj iz mestnega osrežja proti Zalogu, nato naj pa uredi medtirne perone, dostopne z mostički. Postopno z določenim programom naj končno železniška uprava izvede vso modernizacijo postaje po poglobljenem načrtu.

Eno samo planiko je plačal z življenjem 27letni čevljarski pomočnik Florijan Likar z Golnika. Šel je s prijateljem Dolenom na Storič. Spoloma je pa blizu Predvod eplezal na steno, vrhu katere je na nevarni strmini uzrl nekaj vabljivih planik. Komaj pa je utrgal prvi cvet, mu je spodrsnilo, da je strmoglavil 60 m globoko v prepad. Reševalci, ki jih je šel iskat njegov tovariš Dolen, so našli Likarja mrtvega z razbito glavo, zlomljenimi rokami in nogami in z zlomljeno hrbtnico. Truplo nesrečnega planinca so prenesli v dolino.

Avtomobilisti so se dne na Podkoren proslavili svojega zaščitnika sv. Kristola. Proslave so se udeležili tudi predsednik Zveze za tujski promet upok. načelnik dr. Marj, zastopnik jeseniške obmejne policije gosp. Penk in glavni tajnik avstrijskega avtomobilskega kluba upokojeni major Gressl. Vozila je blagoslovil župnik Krašna, nato je pa predsednik ljubljanskega Avtoškola g. Avgust Praprotnik imel kratak nagovor. Za sklep je predsedstvo povabilo goste na majhno južino. Nekateri udeleženci so pa pohiteli na razne izlete.

Na seji delničarjev družbe »Celuloze« so sklenili, da se bo »Celuloza« združila s Šipadom. »Durmatorjem« in »Krivajom« v eno samo veliko podjetje s 74 milijoni glavnice. Družba bo imela svoj sedež v Sarajevu in bo tako postala največje gozdno podjetje v Evropi.

Ko je petrovgradski trgovec Marko Wimmer govoril med nevihti po telefonu, je treščilo v telefonsko napeljavno. Silna indukcija ga je s tako silo vrgla ob tla, da so ga morali prepeljati v bolnišnico.

Čreda volkov se je te dni v Dolnjih Kokotih pri Podgorici (Crna gora) prilepla iz planin in vdrila v stajo bogatega kmeta Toma Miranovića ter mu raztrgala vse ovce. Kmet trpi precejšnjo škodo.

Za pečnega prašiča in za sodek piva je te dni osebe iz trdke »Industrija« in podjetja »Rohlic« v Daruvaju odigralo med seboj nogometno tekmo. Ker je bil rezultat neodločen 1 : 1, eta moštvi nagrado še isti večer skupno pospravili z mize.

Banka Baruch

11. Rue Auber, PARIS (9e)

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrš vse bančne poste najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksemburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64. Bruxelles: Holandija: št. 1458-66. Ded. Dienst: Francija št. 1117-94, Paris; Luxemburg: št. 5967, Luxemburg.

Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

Hranilne knjižice

nakup in prodaja — najsolidnejše potom pisarne

Alojziji Planinšek

Ljubljana

Beethovnova ulica 4/I.

Telefon 35-10

Na otoku Hvaru so te dni zabeležili več potresnih sunkov, zato so ljudje v velikem strahu in jih mnogo prenočuje na prostem. Profesor Girometta iz Splita je razložil, da se zemlja trese zato, ker se rušijo stene velikih podzemskih rogov. Ki so skoznje nekdanje tekle reke. Starejši ljudje na Hvaru pripovedujejo, da so bili enaki potresi tudi pred 50 leti.

V orožnici in policaje preobčeni razbojnik so te dni izvršili dva drzna vloma v Glogovnici in v Veliki Mučni blizu Koprivnice. V prvem kraju so vdrli v župnišče katoliškega župnika Blažičiča in začeli ropati po sobah. Medtem se je pa župnikova kuharica splazila neopaženo do cerkve in začela zvoniti plat zvona; to je priključilo vaščane in prestrašilo razbojnike, da so se razbežali. Naslednjo noč so pa v drugem kraju obiskali pravoslavnega župnika Vukovića, ga prepleli in mu odnesli ves cerkveni denar.

Površina, obdelana letos z bombazem v okolici Djevdjelije, znaša okoli 500 ha. Povprečni pridelek na 1 ha znaša približno 1000 kg. To se pravi, da bo djevdjelijski okraj pridelal letos pol milijona kil surovega bombaža.

Nj Vel. kraljica Marija se je te dni pripeljala na Cetinje. Ogledala si je muzej, kjer sta jo sprejela in pozdravila ban zetske banovine Ivanišević in upravnik muzeja. Pri odhodu je kraljica izrazila banu željo, naj bi pristojne oblasti posvečale muzeju čim večjo pozornost. Čeprav njen prihod ni bil najavljen, se je na trgu pred muzejem kralju zbrala velika množica, ki ji je prirejela navdušene ovacije.

Neznani moški je napadel te dni v Pekrah pri Mariboru neko 11letno deklico Zavlekel jo je na bližnjo koruzno njivo in izvršil nasilje. V strahu je dekletce spetoma nekajkrat cmedlelo. Orožniki so uvedli strogo preiskavo, da se dožene, kdo je neznan pobožnik, deklico so pa prepleli v bolnišnico. Vest o tem dogodku je zelo razburila duhove v Pekrah in bližnjih Studenih.

S tem samokresom sem ga ubil«, je dejal te dni strojevodja Josip Magajna orožnikom v Zavidovičih (Bosna). Možak je pred nekaj dnevi našel ponoči svojo ženo s postajnim načelnikom Dragomirjem Cvetičem samo v neki sobi. To ga je tako razburilo, da je vse dni popival, nazadnje je pa prišel na postajo in Cvetiča ustrelil.

Izvoz sadja se je že pričel. Te dni so odpremili iz Ljutomera prve vagone jabolk na Češkoslovaško in v Nemčijo. Kakovost sadja je letos boljša kot lani. Žeteli bi bilo, da bi se izvoz letos razvijal povoljno, ker so ti kraji lani zaradi slabe letine zelo trpeli.

Z velikim mesarskim nožem je zaradi nezvestobe zaklal v Bjelevaru 33letni mesar Tomo Jagunić svojo 23letno ženo Marijo. Nezvesta žena je svojega moža varala s 24letnim Adolfom Kraslom, pomočnikom svojega moža. Jagunić je to zvedel in je ženo prisilil, da mu je vse priznala. Potem jo je z velikim mesarskim nožem okoli po rokah in po prsih, da je izkravnela, nato se je pa sam prijavil državnemu tožilu. Novica o groznem dogodku je zbudila v Bjelevaru veliko razburjenje.

ZA 20 DINARJEV POJE MUHOLOVEO Z MUHAMI VRED

V boju za obstanek se dandanašnji siromaki poslužujejo vseh mogočih in nemogočih načinov, da pridejo do denarja. Eden izmed mnogih takih je tudi siromašni delavec Hakija Hajdin iz Jančija pri Zenici (Bosna). Ta vam pri priči poje svečo — a le tedaj, če za gotovo ve da mu boste za to dali en sam ubog dinar. Pa ne samo svečo. Za dva dinarja poje živo ribo z lukami in kostmi, in za 20 dinarjev vam počasi zgrize muholovec z muhami vred. Da ga laže spravi po grlu, ga sproti zaliva s kozarcem vode.

Vest o siromakovih atrakcijah se je kmalu raznesla in radovedni ljudje so kar drli k njemu, da bi se na lastne oči prepričali o čudnih govoricah. Ko je Hakija videl tolikšno zanimanje, je znižal ceno svojim točkam na 10 din. V vasi Koštunić pri Gornjem Milanovcu (Srbija) pa žvi kmet Jovića Damjančić ki za 40 dinarjev poje živo poljsko miš, če mu pa daste 100 dinarjev, vam pohrusta celo živo poljsko podgano.

Dokazala sta alibi...

...pa so ju vendar obsodili na smrt

(nf-I) Pariz, julija.

Slavni angleški pisatelj detektivskih romanov Edgar Wallace ne bi mogel spretnjeje nanizati in zaplesti dogodke v tej grozotni zgodbi. Najprej odkrijejo v vlaku sledove krvi, kmalu potem na progi strašno razmesarjeno žrtev — o morilcih pa ni ne duha ne sluha... Naposled se policiji posreči najti domnevna morilca, toda v rokah se zmerom nima nikakih dokazov njune krivde. Še zmerom je sodniku uganka, kako sta obtoženca izvršila zločinsko dejanje, saj sta za čas umora dokazala alibi, ki so ga potrdile docela zanesljive osebe. Toda vsi stvarni dokazi le potrjujejo njuno krivdo. Šele tik pred glavno razpravo se skrivnostna zadeva razplete na presenetljivo preprost način.

ZLOČIN

Kakor po navadi je tudi tisti dan točno ob določeni uri pribrel na pariško severno postajo brzovlak Amiens-Pariz. Potniki so se že razšli in po vagonih so se razkropili čistilci. Tedaj je pa neki železničar zagledal na kurilni napravi v oddelku prvega razreda krvave sledove in blizu njih na tleh krpe okrvavljene črne tenčice.

Svoje odkritje je takoj javil postajni policijski stražnik, toda še med njegovim pripovedovanjem je zabrel brzovlak — čuvaj blizu Amiensu je brzovlak, da je na pol poti med Amiensom in Parizom našel ob tragičnem žensko truplo brez noge in roke, s strašno razmesarjeno glavo. Iz listin, ki so jih pozneje našli v obleki, so ugotovili, da je umorjenka bogata rentnica Gervailova. Nobenega dvoma ni bilo več, da so Gervailovo morilci v vlaku oropali in umorili, potem pa njeno truplo vrgli skozi okno, posebno ker so tudi pri njej našli ostanek črne tenčice, na kateri so se še poznali krvavi odtisi kvadratov iz vagonске kurilne naprave.

ISKANJE

Po teh prvih ugotovitvah je v preiskavi nastala velika vrzel. Kje naj iščejo morilca? Naposled se je eden izmed potnikov, ki se je vozil v istem vagonu kakor gospa Gervailova, spomnil, da je opazil med vožnjo dva vojaka, ko sta ravno odhajala čez hodnik v sosednji vagon. Navadna vojaka v vagonih prvega in drugega razreda? To se že nekam nenavadno sliši!

Prva vojaška garnizija na tej progi je v Amiensu. Od onod smuknejo vojaki kaj radi z listki za podaljšanje večernega prostega časa v Pariz, kjer preživijo potem nekaj veselih uric. Iskati bo treba torej v to smer.

V veliki garniziji iskanje prav gotovo ni lahko. Toda detektive je podžgala velika denarna nagrada več tisoč frankov, ki jo je umorjenkina rodina obljubila tistemu, ki najde morilca. Prav ta denar je brzkone razvezal jezik nekemu zidarskemu pomočniku iz Amiensu; sporočil je policiji, da se je vozil z istim vlakom kakor Gervailova in da je videl, kako sta v Amiensu stopila v vagon prvega razreda vojaka Truchard in Gauvain, ki ju dobro pozna.

SKRIVNOSTNI ALIBI

Truchard in Gauvain sta res dobila tisti dan večerno dovoljenje, toda oba sta dejanje odločno tajila in dokazovala, da sta prosti večer preživela v neki kavarni, kjer sta biljardirala. Njuno izpoved je potrdil tudi lastnik kavarne in eden izmed natakarev, ki jima je stregel.

Ob šestih sta gospoda prišla v kavarno, je pripovedoval natakare, »prav takrat sem v biljardni sobi slučajno pogledal na uro.«

Ob šestih odpelje brzovlak z amienske postaje proti Parizu...

Toda preiskovalni sodnik je vseeno oba vojaka trdo prijel. In ne zaman. Gauvain je kmalu izgubil pogum in je skesano priznal, da sta s Truchardom odšla na pariški brzovlak z namenom, da bosta oropala kakšno bogato potnico. Gospa Gervailova se je kakor našel sama vozila v oddelku. Truchard jo je torej z bajonetom močno udaril po glavi; omamljena od strašnega udarca se potnica ni več zavedala in tako sta jo igrave lahko oropala, potem pa vrgla skozi okno v noč. Gauvain je tudi poveljal, kam sta skrila s Truchardom umorjenkam nakit.

Kmalu nato je tudi njegov tovariš priznal svojo krivdo.

RESITEV UGANKE

Toda alibi! Dva dni pred glavno razpravo je Truchard izdal tudi to skrivnost. Ko sta s Gauvainom prišla ob četrti na šest v biljardno sobo, je brž pograbil biljardno palico in neopazno premaknil kazalo na stenski urli na šest. Šele nato je poklical natakareja, naročil pišanje, pletje je pa kakor slučajno pogledal na uro, češ:

»Šest je ura, dovolj časa, da kake pol urice igrava biljard.«

Tovariša sta res mirno odigrala partijo biljarda, nato sta pa odšla na bližnjo postajo in ravno se ujela pariški brzovlak...

Sodniki so prekanjena morilca obsodili na smrt.

Šola za papige

..(nš-O) Havana, julija. Na otoku Kubi so odprli te dni novo šolo, ki po svoji svojvrstnosti gotovo nima para na vsem svetu; šola za papige. V tej šoli se bodo vse mogoče papige učile raznih besed, stavkov in pesmic.

Zal nam je, toda nikakor nismo mogli zvedeti, kakšni so učni prostori; brzkone pa sede učenci v kletkah in dobivajo namesto 'odličnih' orehova jedra, namesto 'evkov' pa peteršiljeve vejice.

Učitelji teh čudnih učencev niso pa nič manj nenavadni, še bolj: sploh jih ni. Namesto njih poučujejo papige kar fonografske plošče. Ptice so zaprte v temnih sobah in hočeš nočeš morajo poslušati neutrudljivi glas, ki jim venomer gode: »Možster Jaka, al' že spiš?...« ali pa kakšno drugo podobno popevko.

Lastniki papig so menda s to šolo zelo zadovoljni, saj se njihove ptice nauče v kratkem času vsega, kar morajo znati dobro vzgojene in izobražene papige...

(»Glos Codzienny«, Lodz)

Ločitve kakor po hitečem traku

(nš-I) Los Angeles, Ameriški ločitveni raj Reno je menda izvrsten zgled za nekatera mesta v Združenih državah. V Los-Angelesu na primer so se že več let kupile razne ločitvene tožbe, ne da bi jih sodniki mogli rešiti.

Osem in štirideset ločitvenih sodnikov je vsak dan preretavalo vse mogoče ločitvene tožbe, toda še zmerom se zaostanek ni hotel zmanjšati. Dva mlada sodnika sta naposled sklenila reformirati ločitvene procese. Odločila sta, da morajo sodniki nepretrgano delati od pol desetih do dvanajstih in od dveh do petih. Ako sodnik v devetdesetih dneh tožbe ne reši, mu znižajo plačo.

Uspeh te ostre sodne reforme je presenetljiv. Zdaj ločijo sodniki vsako leto 10.000 zakonov, torej za 40 odstotkov več kakor prejšnja leta. Ločitve gredo kakor 'po maslu', ali kakor bi rekli Američani, 'po hitečem traku'. Videti je, da Los Angeles kmalu ne bo več zaostajal za drugimi priljubljenimi ameriški ločitvenimi raji. Človek težko ugane, ali je to za Američane častno ali ne.

Najnovejši lasje so 'šampanjskoplavci'

(nn-I) Hollywood, julija. Zenske na vsem svetu bodo doživle kmalu pravo revolucijo v modi las, seveda samo tiste, ki s svojo naravno barvo niso zadovoljne, toda brzkone je tudi teh dovolj. Včasih so prenapete dame vneto barvale lase s platinsko plavo barvo, zdaj ko je pa njena izumiteljica, slavna Jean Harlowa mrtva, je moda platinsko plavih las na lepem zašla.

Modni frizerski saloni v filmskem mestu so že krstili najnovejšo barvo za lase. To pot so izbrali imena in odtenke raznih znamenitih vin. Ena najmodernejših barv bo zdaj 'šampanjskoplavci'; z njo si bodo pobarvale lase Sonja Hennejeva, Alice Faye Ann Hardingova, Jeanette MacDonaldova in Madeleine Carrollova. Tizianso rdeči lasje lepe Claudete Colbertove, Mary Astorove in Rozalinde Keithove so se morali umakniti novi 'dubonnetskorjavi' barvi, v odtenku francoskega vermuta, Grace Moorova, Irene Dunova in Jean Perryjeva imajo obarvane lase z barvo likerja, ki ga izdelujejo v Chartreusi, znanem francoskem kartuzijanskem samostanu. Najtemnejša odtenka novih barv sta burgundskordeča, ki jo bosta nosili mala Dolly Haasova in lepa Jean Barkerjeva in portskordeča, ki si jo bosta omislili igralki Ruth Hilliardova in Mary Russellowa.

Presladosnedni konj

(nš-O) Newyork, julija. Gospa C. F. Pettitova iz Framingham (država Massachusetts) je svojega konja po precej napornih jezi poplačala s kosčkom sladkorja, ki mu ga je sama vtaknila v gobec. Smola je pa hotel, da je gospe prav tisti trenutek zdrknil s prstanca dragocen prstan s prelepim briljantom, vrednim 5.000 dolarjev. Konj je hlastnil po sladkorju, obenem je pa požrl tudi briljantni prstan...

Konjiča so seveda takoj poslali na rentgenski pregled, toda zaman. O briljantu ni bilo ne duha ne sluha, toda tudi strogo nadzorovanje konja ni rodilo zaželenih uspehov.

Naposled je zavarovalnica morala gospe Pettitovi izplačati ceno briljanta, sama je pa vzela konja, vendar ga brez gospodarjeve dovoljenja ne sme ubiti. Tako je dobil presladosnedni konj poseben hlev, kjer živi še zmerom pod strogim nadzorom; vprašanje je le, ali bo mogla zavarovalnica 200 dolarjev vrednega konja prodati za 5.200 dolarjev... (»Time«)

Kdor drugemu jamo koplje...

(n) Pariz, julija. »Živela sva v srečnem zakonu.« je razburjeno pripovedovala na sodišču gospa Antoinetta. »Moj mož je kot ravnatelj večjega industrijskega podjetja prav dobro zaslužil. Edinega otroka, ki sva ga imela, sva ljubila nad vse... Pred nekaj meseci je pa moj mož spoznal neko mlado dekle, se do ušes zaljubil vanjo, zapustil mene in otroka in odšel k svoji ljubici. Zase ne terjam ničesar, toda za otroka mora moj mož skrbeti!« je lepa tožiteljica končala svojo izpoved.

»Moj mož je dogodek nekoliko zametala.« se je tedaj oglašil obtožene. »Zakonske zvestobe nisem prvi prelomil jaz, temveč ona, in to še z mojim najboljšim prijateljem!«

Sodnik je zaslišal priče in izkazalo se je, da vest gospe Antoinette ni tako čista, kakor je trdila.

»Najboljši prijatelj«, uradnik v neki banki, je izjavil:

»Moj prijatelj se je lepega dne zaljubil v neko mlado deklico, toda te nedovoljene ljubezni se ni upal razodeti svoji ženi. Prišel je k meni in me poprosil, naj obzirno razložim njegovi ženi, kaj se je zgodilo. Ugodil sem

Grozoten mali oglaš

(n d-X) Dunaj, julija. Dandanes se ljudje radi iščejo po malih oglaših; že nešteto bolj ali manj srečnih zakonov se je tako sklenilo. Mali oglaš so pa obenem tudi zrcalo vseh mogočih potreb in zahtev raznih zakonskih kandidatov. Hudo nenavadno in če je resnično, tudi silno tragično zahtevo je pa poslal pred kratkim neki oglaševalec oglašnemu oddelku nekega dunajskega lista. Pri čitanju si nehoti mislimo, ali ni morda ta oglaš samo mešurina in neslana šala, toda resni ton pisanja in natančnost podatkov pričata, da gre najbrže za tragiko zapuščenega človeka ali pa za nevsakdanjo željo nenaravno usmerjenega človeka... Čudni oglaš se glasi:

VDOVEC

Brez otrok, po rodu Holandec

Upokojen častnik, docela zdrav, finančno neodvisen, s stalnim zaslužkom, je opazil, odkar si je v svoji vojaški službi zlomil nogo, da ženske nič ne marajo moških s tako napako. Njegovi pokojni ženi, ki je z njo živel v srečnem zakonu, so morali v stegnu odrezati nogo. Zdaj išče častnik pošteno žensko, ki bi mu morala po pred poroko prenesti prav tako operacijo kakor njegova ranjena žena. Omenjeno operacijo zahteva častnik zaradi spomina na svojo prvo ljubljeno ženo. Dopolne s sliko je poslal pod šifro »Nova sreča« na oglašni oddetek...

(»Morgene«, Dunaj)

njegovi prošnji, odšel na njegov dom, hoče gospe pojasniti vso zadevo. Še preden sem dobro vedel, za kaj gre, sem se pa sam do ušes zaljubil vanjo. Dolgo sem odlašal, naposled sem ji pa vendarle razodel možovo iznevero in — svojo ljubezen. Gospa je bila obenem razočarana in očarana. Najprej ni hotela ničesar vedeti o moji ljubezni, naposled je pa le popustila...

Sodnik je dejal, da je važno le to, kdo je prvi prelomil zakonsko zvestobo, in ker je bila v tem primeru kriva žena, je njeno tožbo za alimente zavrnili.

Moderni David Copperfield

Podjetnost enajstletnega »trgovca«

(nq-I) London, julija.

Te dni je stopil pred sodnike na manchesterškem mladinskem sodišču 11letni fantiček Jimmy in jim odkrito razložil, da se mora sam preživljati, ker nima več staršev in tudi nobenega drugega sorodnika ne. Moško je pripovedoval, da je sam na svetu, da je torej moral dati šoli slovo, ker ga je le ovirala pri delu. Ko je bil svoboden, se je postavil na lastne noge in si prišel na vse mogoče načine služiti denar. Podjetni dečko je sodnike vneto prosil, naj ga kar se da hitro izpustijo in naj ne motijo njegovega dela...

Sodniki v sivih lasuljah so nejevolno majali z glavami: (Taki drobiž naj si sam na pošten način kruh služi?) Toda kmalu so spoznali, da se podjetni dečko ne laže.

Jimmyja je na policijo pripeljala starejša gospa, pri kateri je stanoval dobre tri tedne in vsak dan pošteno plačal za prenočišče z zajtrkom štiri dinarje. Gospa je najprej mislila, da so Jimmyjevi starši odpotovali, pozneje je pa pričela dvomiti, posebno ker je fantiček prihajal vsak večer domov do smrti utrujen, pa ji v zvezi temu nikoli ni pozabil ponosno pokazati 48 dinarjev, ki jih je tisti dan zaslužil.

Jimmyjeva trgovska »matura«

Sodišče je seveda najbolj zanimalo, ali Jimmy morda ni kradel ali prosjač-

čil. Toda dečko je trgovsko preizkušnjo odlično naredil. Množica njegovih »strank« je pred sodniki kar se da ugodno pričala za Jimmyja in njegovo poštenost. Jimmy je bil naslova »trgovca« vreden po vsej pravici. Najprej je vsako jutro dobil v neki papirnici pet škatel iz lepenke; po najnižji ceni treh penijev; te škatle je pol ure pozneje prodal neki trgovini za pohištvo za dvojno ceno šestih penijev. Svoje dnevno delo je nato nadaljeval s prijatnim in nič kaj težkim poklicem: bil je »vzgojitelj« nekega razvajenega psička, čigar gospodarica je vsako jutro dolgo spala, psička je pa zaupala Jimmyju, da ga je za primerno plačilo vodil dan za dnem na jutrnji sprehod.

Ze je prišel čas, ko je moral Jimmy h kinom in gledališčem. Dečko je vedel, da se preriva ob blagajnah zmerom dolga kača ljudi. Ustupil se je torej v vrsto, kakor da bi tudi on kupoval vstopnice, v resnici jih je pa kupoval le za zapoznele obiskovalce kina, ali pa za tiste, ki se jim ni ljubilo čakati v dolgi vrsti. Ti so v ljudem dečku skoraj vselej odrinili nekaj penijev nagrade.

Nikoli nisem zahteval preveč plače, je dejal Jimmy sodnikom, »povsod nekaj.« je bilo moje geslo. Kosilo si je Jimmy služil na kaj svojevrstni način: bil je začasen natakarek v neki restavraciji, v resnici pa nekaj ljubezenski poštar, saj je moral mla-

dim ljudem, ki so obedovali v restavraciji, vsak dan od mize do mize prenašati ljubezenska pisemca. Gotovo so se zanašali na Jimmyjevo molččnost in niso se motili. Fantiček tudi na sodišču ni niti z besedico izdal skrivnosti svojih »strank«.

Mladi selfmademan

Popoldneve je Jimmy preživel v avtomatskih bifejih, kjer je ljudem menjaval debel denar in drobšč in pri tem večkrat ujel kakšen peni. Po tem delu je proti večeru brž tekel v londonska zabavišča, kjer je prihajajočim avtomobilom odpiral vrata. Kadar je bilo slabo vreme, se je Jimmy oborožil s ščetjo in je pri vhodu čistil umazane čevlje obiskovalcev.

To je bilo Jimmyjevo vsakdanje »delo«. Prav gotovo ni bilo lahko in denar, ki ga je sirota Jimmy vsak dan pokazal svoji gospodinjji, je bil res plačan s trdim delom. Toda fantiček je hotel po vsaki ceni pošteno voziti skozi življenje.

Sodišče ni našlo na Jimmyjevem »trgovanju« nobenega madeža, vzlic temu so pa sodniki menili, da je Jimmy za samostojnega trgovca vseeno premal. Sklenili so, da ga bodo poslali v neki vzgojni zavod, kjer se bo najprej spet poprijel učenja. Ako se bodo z leti njegove trgovske sposobnosti še tako odlično razvijale kakor doslej, bomo gotovo še marsikaj slišali o trgovcu Jimmyju...

Lepo, toda nevarno!

Sončne opekline: rdeča koža, mehurji, razpokane, mrzlica in huda vnetja, tako gre po vrsti — v skrajnih slučajih pa se lahko pokažejo še mnogo hujše posledice.

Cela najbolj zdrava koža pri neposrednem sončnem obsevanju preveč trpi, se razsuši, vname in razpoka. Izognite se temu vnaprej! Pred zračno kopeljo se dobro namažite s Solea kremo, ako pa kopel dalj časa traja, storite to še ponovno. Kolesterol, ki krepi kožo, ji davaja tudi potrebne, hranilnih snovi, jo naredi odpornejšo in skrbi za to, da more prodrati vanjo dovolj krvi. Solea krema stori na koži učinkovito varovalno plast proti sončnim opeklinam, brani kožo pred neugodnimi posledicami ostrega vremena in sploh vedno, kadar preveč trpi.

Dopolnite svojo kožno nego s Solea milom, ki vsebuje aktivni lecitin. Krema in milo drug drugega dopolnjujeta.

SOLEA
Milo in krema
Kiseleobojnostransko dopolnjujeta!

DIN 750
DIN 10.- 5.- 3.- brez trošarine

Prisilen pristanek med levi

(f-I) London, julija. Angleški letalec Edvard Richardson je doživel ondan pri prisilnem pristanku, ki bi ga za las skoraj stal življenje, čudovit dogodek. V megli je zašel s poti, ki naj bi ga pripeljala na letališče v Croydonu. Na vso nesrečo mu je zmanjkalo še bencina, zato je bil prisiljen pristati, kjer bo pač naneslo. V letalu je bil sam, zato je svoj neprostoVOLjni pristanek zavračeval do poslednje minute.

Križaril je po gosti megli zdaj sem zdaj tja; ko se je pa začelo mračiti, se je spustil na lahno valovitem travniku na tla. Na svoje začudenje je opazil, da so po travniku posejane čudne skupine skal in da je veliki prostor ves ograjen z žično mrežo. Kar na lepem je Richardson uzel dva leva, ki sta ga nekam prestrašeno ogledovala. V tistem trenutku je sicer pogumni letalec napravil križ čez svoje življenje. Zda jci je zaslišal — zdelo se mu je kakor čudež — človeški glas, in prihodnji hip je zagledal moža, ki je tekel z dolgo železno palico proti levoma in ju brez posebnega napora nagnal v kletko.

Letalec je bil rešen! Pristal je bil v ograjenem levjem vrtiču edgerfieldskega živalskega vrta! Kakor mu je pozneje pripovedoval strežaj, sta bila leva že precej priletna zakonca; Richardson ju je s svojim prisilnim pristankom tolikanj prestrašil, da so ju prihodnji dan komaj še spodili iz kletke.

Poznavalec — vode

(nš-O) Praga, julija. Poznavalci vseh mogočih vin niso nič posebnega, zato je pa bolj nenavaden poznavalec — vode. Zivi, kakor sploh vsi čudežni ljudje, v Ameriki, in sicer v mestu Tyroni (država Pensilvanija).

Henri Laughlin, uradnik v neki kemijski tovarni, ima nenavadno zmožnost, da lahko s svojim izvrstnim vožnjem zanesljivo dožene, ali je voda čista ali ne. Prav tako lahko začudenemu poslušalcu tudi točno pove, ali izvira voda v gorah ali v dolini.

Ako verjamemo temu strokovnjaku za vohanje vode, ima torej tekočina, o kateri smo se v šoli učili, da nima ne vonja ne barve ne okusa, trideset različnih vonjev, vsak od teh pa še nekaj odtentov.

(»Bohemia«)

Nov ženski poklic

(f-I) London, julija. Na nekem londonskem cestnem križišču lahko opazite že več tednov neko mlado damo, ki se s pravico ponaša, da je iznašla popolnoma nov poklic, takšnega, da bo nemara kmalu našel še drugod posnemalke.

Dama se namreč ukvarja s »pobiranjem pentelje«. Če torej spotoma kakšni lady pentija spusti — kar se, vse dame to predobro vedo, le prerado zgodi — ji ta »usmiljenka« kar ko popravi nezgodo in niti nogavice ji ni treba sezuvati. Čeprav zahteva samo dva pennyja za pentijo, zasluži mlada dama zaradi obilice »strank« toliko, da že išče pomočnico.

Deseti brat

Ljubezenska povest v verzih
po Jurčičevem romanu

V sedanji čas postavil in v stihle preli
Ivan Rob

VI.

Zdaj Benamina ni doma, odšel v Pariz je na razstavo nabavljat strojev za pristavo, nagobčnik kupovat za psa. Ker starost mu v kosti prodira — in mož bi dolgo živel rad — zato požira vitamine in misli, da bo v drugo mlad. A kadar konec je hormonov, je brez moči celo — Voronov.

VII.

Fant, ki ga tukaj inštruiram, kot Balček je povsod poznan, vsiljiv je kakor navijači navihan je in neugnan. A rad imam ga, ker rekorde olimpijske na pamet zna, ker vé, katero mesto v ligi Ljubljanski športni klub ima. Najbolj pa to me veseli, da boksači se zdaj uči.

VIII.

Štric Dolef, klasično čevkalo, — do smrti mu ne odpustim — navrtal me je za kovača, še zdaj se ni prikazal z njim. Na grad prihaja čuden svat, ki se izdaja za poeta, z jezikom bedasto opleta, k nji hodi, glista, vasovat. Počaka naj, mu že pokažem, ga z mažo za smučki namažem!

IX.

»Katero misliš?« boš me vprašal. Saj res! To je domača hči. Ah, lepa je, kot nova žoga, oko ji kot pokal žari. Zaradi nje bi jaz pretekel z gorečo baklo pol sveta, v obraz bi »miss Evropi« rekel: »Kar skrij se, ti — čarovnica!« Glej, takšna je lepota njena, da »škis« je proti nji — Helena.

X.

Pa kaj pomaga vsa lepota, kaj na obličju sto milin: enajsta je srca trdota, od njega mi grozi pogin. In še doživljal sem sramoto, na se doznal bi zbežal pol: v srce mi je — junaku mreže — zabila neubranljivi gol. Tako jaz gole zdaj požiram, za odločilni boj treniram.

XI.

Če Manica se me še brani, ker cene športniku ne vé, zato tem bolj pa njena mati nadležno sill mi v srcé: »Gospod inštruktor, boste torto? Kozarček vinčka? No, gospod, vzemite to za cigarete! To sem kupila vam za god.« Na svojo hčer je ljubosumna, v ljubezni svoji je pogumna.

XII.

Sicer pravilo vodi mene, modrost modernega duha: ne želi bližnjega si žene, če že odraslo hčer ima, dobrot se vendar jaz ne branim ki mi vsiljivo jih deli. Jaz riba sem, ki vabo sname, pri miru trnek pa pusti. Da večkrat kakšen novičé ujamem, zato jo tu pa tam — objamem.

Kvartopirstvo, hazard in sleparstvo

Izgubil sem... — Kariera grbavca — ljubezen in samomor

Med najčudnejše afere iz Monte-Carla moramo šteti zgodbo bankirja François Lermonta. Najprej je bil možak lastnik majhne menjalnice v nekem podeželskem francoskem mestecu. Vojna konjunktura je privabila tedaj še prav skromne finančnike v Pariz in tam se je začela njegova pravičljiva kariera. Njegove kupčije so bile na moč posrečene; možak je imel genialni nos velikih zavojevalcev in srečnikov, vrhu vsega pa še sposobnost, da je tvegal milijone na en sam uspeh obetajoči kup. Minilo je komaj nekaj mesecev in že je zarlelo na pariškem finančnem nebu ime tega sorazmerno mladega bankirja, prav blizu onih velikih zvezd, ki so ob polomu francoskega franka storile neslaven konec.

Mali bankir

Monsieur Lermont je mnogo veljal kot finančnik; imel je denarja na kupe, vendar ni znal gospodariti z njim, čeprav se lahko ponašajo s to lastnostjo skoraj vsi Francozi. Imel je z izbranim razkošjem urejeno vilo in dva avtomobila, vendar ga je morila hladnost ljudi, ki je z njimi prihajal v dotiko. Mož je bil precej nekazen; bil je majhne rasti in nekoliko grbast in te telesne hibe so se mu zdele pravo preklestvo.

Pogosto je prihajal v Monte-Carlo. Zabaval je v kazino, kakor je doma v Parizu hodil na borzo, hladen, preračunljiv in trd trgovec. Nikoli ni igral po kakšnem sistemu, in neštete računske profesionalne, ki žive v Monte-Carlu manj od igre same kakor od dobička lačnih igralcev, je osorno in zagrenjeno zavračal. Imel je navado, da je številk na ruleti brez načrta »tlakoval« z žetoni, in kadar je izgubil vse vstavke, je besno pisal skozi zobe in igral dalje. Toda bili so tudi zanj srečni dnevi, ko je utegnil oditi iz kazino z več stotisočaki v žepu. Ob takih dnevih je kar trosil zlatnike med berače, ki slone leto in dan ob vhodih v kazino. Pozno ponoči se je bankir Lermont v družbi kakšnega dekleta upijanil, in pil je vse dotlej, dokler ni vzplamtel srd v njem in je ubogo žensko paro zapodil s predmesno kletvico med zobmi.

Znanje v parku samomorilev

Bilo je nekega prelestno sinjega pomladanskega večera, ko je monsieur Lermont, pokoreč se neki nepreračunljivi muhi, ogovoril v razvpitem »parku samomorilev« tik kazino skoraj še otroško dedke, ki je z zbeganim pogledom sedela na samotni klopi. Bila je Parižanka, komaj šestnajst let stara in široka. Neki lahkomiselni gentleman jo je bil vzel s seboj v Monte-Carlo, misleč da bo imel srečo pri igri in da bo svojo drobeno ko cerkveno miš revno prijateljico kraljevske obdaril. Toda fant je imel nesrečo, in prav tisti dan je zabil poslednj denarce, ki jih je bil v Parizu ponemiril. Tedaj je odšel razočarani mladenci v neko stransko dvorano in je postavil z dvema krogla piko za kratki odstavek svojega življenja. V Monte-Carlu je pa pustil obupano in prav nesamosojno mlado dekle. Monsieur Lermont, zagrenjeni in ko sam Krez bogati samec, je čutil med žalostnim pripovedovanjem tega mladega bitja, kako mu klije v duši nov in dotlej še neznan občutek. Dejal si je, da bo skrbel za izbirjeno dekle in jo obvaroval grešnega motvirja. Za svoj denar si bo nenara vendar lahko kupil nekoliko hvaležnosti. V očeh bladenega, zmerom preračunljivega borznega magnata je bila ta plemenita od-

ločitev zgolj navadna denarna transakcija, vendar privikrat porojena iz resničnega čustva, za ceno drobcev resnične toplote neboljene človeške duše...

Monsieur Lermont je uredil mali Violette prekrasno hišico v Monte-Carlu, razvajal jo je na vse mogoče načine, obdarjal jo je z najdragocenejšim okrasjem in s prelestnimi toaletami. Nekdanja revna mala Parižanka je vzevela v novi okolici kakor nežna na moč občutljiva cvetlica s tople grede. Toda njena pamet ni segala kdo ve kako daleč; bila je nečimrna in začela se je dolgočasiti v družbi tega večno zaposlenega in še v prostih urah čudaškega in melanholičnega bankirja.

Črnolasi krupje

V dveh letih svoje v neprestanem nemiru doživljene sreče je nakazni François Lermont imel na borzi nešteto kupčijskih izgub. Bilo je to v času porajajočih se skandalov okoli madame Hanau; val konjunktura za finančne operacije je upadel in v Parizu je šla banka za banko na boben. Ves izčrpan in ogrožen od upnikov se je odpeljal monsieur Lermont v Monte-Carlo. Tam je hotel malo izpreči in v igralnicah podpreti svoje razmajane finance. Mala Violette ga je sprejela blede in raztresena. Monsieur Lermont je zasledoval to čudno spremembo z rastočo nezaupljivostjo. Ali ima še kakšnega prijatelja? Kaj pa, če so jo dogodki na pariški borzi toliko vznemirili, saj so časniki na dolgo in na široko o tem pisali? Potlej se nemara boji za svoje dragocenosti, za razkošje, za razvajenosti polno življenje... »Si volasi grbavi bankir, pazi se!« je šepetal zamolkel glas v njem.

Proti večeru je odšel monsieur Lermont v kazino in Violette ga je spremljala. Lahno je poživljaval skozi zobe, kakor zmerom spriču v krogu skakljajoč krogel, in »tlakoval« številk na polja z žetoni. Temnolasi krupje, fino oblikovanega, južnjaškega in rumenkastega obraza je odričnil, ko je krogla obstala, precejšen dobiček bankirju Lermontu. Medtem so se njegove žareče oči čudno zasvetile. Monsieur Lermont ni še v vseh teh dolgih letih nikoli videl krupjeja, čigar obraz bi bil drugačen kakor negibna maska. Ali je veljal za pogled Violette, ki je slonela za njegovim hrbtom? Bankir je podvojil vstavke, toda krogla je obstala zmerom na drugi številki. Monsieur Lermont je besno pisal skozi zobe in je stavlil vnovič in spel je do bila druga številka, tretjič, četrtič. Črnolasi, vitki krupje je odstopil svoj prostor nasledniku. Monsieur Lermont

si je skoraj olajšano oddahnil, toda izgubljal je zmerom dalje — čeprav mu je bila sicer po navadi sreča mila.

Zdajci je monsieur Lermont vstal: »Če ne danes, pa jutri,« je dejal polglasno in hotel oditi. V tistem trenutku se je zdržnil: Violette ni bilo več!

Mož, ki hoče izgubiti

Morda je šla samo malce na sveži zrak, pa se bo kmalu vrnila, se je tolažil bankir. Odšel je iz kazino in je z negotovimi koraki zavil v park samomorilev. In tam, koj v prvem drevoredu, je kakor okamenel obstal: pod temno cipreso sta stala Violette in tisti južnjaški krupje v tesnem objemu. Monsieur Lermontu je zaplala vsa kri v glavo. Ali naj napravi skandal? Saj bi nič ne koristilo, si je dopovedal. Ljubezen male kometne deklice je bila pri kraju — z upadajočimi uspehi monsieur Lermonta nepreklicno pri kraju! Bankir je po prstih odšel nazaj v kazino. »Postavil je bom pred poslednjo alternativo,« se je odločil z grenkim občutkom masčevanja.

Najvišje vstavke je polagal na tako imenovane »mrtve številke«, kakor pravijo igralci tistim številkam, ki le slučajno in prav redko kdaj dobijo. Violette, ki se je bila že zdavnaj spet vrnila k njemu, ga je spriču ogromnih izgub neprestano trepljala po ramih: »Kaj pa počenjaš?« In bankir Lermont se je zlobno nasmešnil, rekoč: »Izgubiti hočem, otrok moj!« Ali je mar ob pamet? Violette je postala blede ko zid in drhtela je. Ali je mar slutila, kaj namerava melanholični čudak? »Pojdi! Greva!« je laškavo prosila. Bankir je prav tisti trenutek vrgel svoj poslednji denar na zeleno mizo. Zaničljiv nasmeš mu je igral okoli ustnice. »Prava reč!« je cinično mrmral.

Krogla je skakljala. Navzočni so napepo zasledovali njeno pot. »Trinajst!« je zaklical krupje in zastavil svoje grablje, da odrine monsieur Lermontu celo premoženje. Grbavec je stisnil pesti: »Ne posreči se mi!« je zagodel. Ostali igralci so ga pogledali: »Kaj je menil mali, blede gospod z grbo na plečih?« Monsieur Lermont je brž pograbil bankovce in jih potisnil koketno se smehljajoči Violetti v roke: »Na, vzemi, čez kakšno minuto se spet vrnem...«

Bankir, ki ni mogel izgubiti, je odšel v park samomorilev. Na klopi, kjer se je seznanil z drobeno lahko-miselno Violette, si je pognal kroglo v glavo. V njegovem žepu so našli listič z načetkanimi besedami: »Izgubil sem...«

Novela »Družinskega tednika«

Telefonski razgovor

Napisal R. Simonetta

»Kaj pošte zame?«
»Brzjavka, gospodična.«
Igralka, ki se je trudna vračala s skušnje, je vzela brzjavko in stopila v dvigalo. Odprla jo je in čitala. »Zgode poljube, Dante.«

»Kako čudno mi pošilja poljube,« je pomislila. In še zgode povrh. Ni ni pogledala, da je brzjavka iz Milana, ampak jo je hitro spravila v torbico. Dvigalo se je ustavilo. Mlada žena je izstopila, šla v svojo sobo in legla. Premišljevala je, kakšen uspeh bo imela drevi, ko bo prvič nastopila. Pretegnila se je. V polsnu se ji je

prikazal obraz Danteja, ali prav za prav Dina, kakor mu je rekla v nežnih trenutkih. Od utrujenosti je sladko zaspala.

Predstava je prav dobro uspela. Marija Rossijeva je triumfirala. Po končani predstavi je šla z družbo prijateljev v najuglednejšo restavracijo na večerjo. Vrnila se je zelo kasno. Bila je hudo utrujena in je zaspala šele proti jutru.

Drrii! Drrii! Drrii!
Marija Rossijeva je spala dalje.
Drrii! Drrii! Drrii!

Se vsa zaspana in nepredramljena je igralka mehansko dvignila slušalko telefona.

»Haaalooo...«
»Si ti, Marija?«
»Daa. In zdajle mi telefoniraš!«
»Zdajle? Saj je vendar jutro. Zakaj imaš pa tako čuden glas?«
»Spala sem.«
»Kaj? Nemara slabo slišim?«
»Gotovo se mu je zmešalo,« je pomislila Marija. »Ne, samo trudna sem.«
»Daj, Marija, povej mi nekaj... kakoli že. Prav iz Milana ti telefoniram, da bi slišal tvoj glas.«
»Iz Milana? Kaj vendar počneš tam?«

»Dragica, gotovo si popila kakšno uspavalno. Od kod naj ti pa telefoniram?«

»Mogoče mi je pisal, da bo moral iti v Milano po opravkih,« je pomislila Marija. »Čisto nič se ne spominjam. Le kako sem mogla pozabiti! Najbrž zato, ker sem bila prepričana, da se ves mesec ne bo ganil iz Benetk.«

»Halo! Halo! Tri minute so minile. Ali boste podaljšali?«

»Da, gospodična, podaljšam...«

»Marija! Marija! Kako dolgo ostaneš še v Rimu? Nič več ne vzdržim brez tebe. Moram te videti.«

Le kaj mu je? Mar ne ve, da ostane tu do konca meseca? Kaj mi ni obljubil, da me pride v začetku aprila obiskat v Salsomaggiore?

Odgovorila mu je pa vseeno.

»Dragice, kmalu se bova spet videla. Sicer pa tudi ni dolgo, odkar sva se razstala.«

»Kako da ne? Tebi se zdi štirinajst dni malo? Marija, vse kaže, da te imam jaz mnogo rajši, kakor ti mene.«

Ta je pa lepa! Marija je bila trdno prepričana, da je Dantejeva ljubezen iskrena. Vedela je sicer, da je Dante ošaben, toda prisegla bi bila, da mu je ona vse. In vendar... Tole od večeraj, brzjavka, telefonski razgovor... Nekaj se je moralo spremeniti.

»Nikakor ne! Ni res!«

Tudi ta tvoj čuden glas mi da misliti... Bogue kaj imaš, s kom si in kako se zabavaš. Prepričan sem, da tudi plešeš. In vendar si mi obljubila, da ne boš plesala z nikomer, ampak da boš mirna in dobra...«

Je že res, da mu je to obljubila. Tega je že zelo dolgo. Bilo je v prvih letih njunega zakona. Kasneje nista o tem nikoli več govorila. Marija je ves čas mislila, da je Dina kaj malo mar to, kar ona počne. Da je ljubosumen, na to sploh ni mislila. In zdaj se ji je razodelo, da je tako...

»Ljubosumen mi postajaš!«

Kadar kdo resnično ljubi, je vselej ljubosumen. Vse to, kar sem ti dejal, sem ti pa rekel zgolj zaradi tebe same. Mar ne veš, da ti je vsak najmanjši napor škoduje? In potem trpijo tvoji živci, in to jaz najbolj občutim.

Tudi to je bilo res, da so ji napor škodovali — a živci? Le kdaj je bila z njim nervozna?

»Res bi rada vedela, kdaj si ti okusil mojo živčnost. Ali sem ti morebiti kdaj kaj takega rekla? Sem ti mar vprižarjala nevšečnosti? Hudoben si, da veš!«

»Ne, dušica moja zlata. Oprosti mi!«

Da se ji Dante oprostil! On, ki je bil zmerom tako hladen, ki mu je bilo tako malo mar, kaj in kako čuti drugi...

»Dino moj, saj veš, da ti oprostim. Prav za prav bi se ti pa jaz morala oprostiti, ker sem ti še naspol zaspala tako neumno odgovarjala.«

»Vem, dušica, vem.«

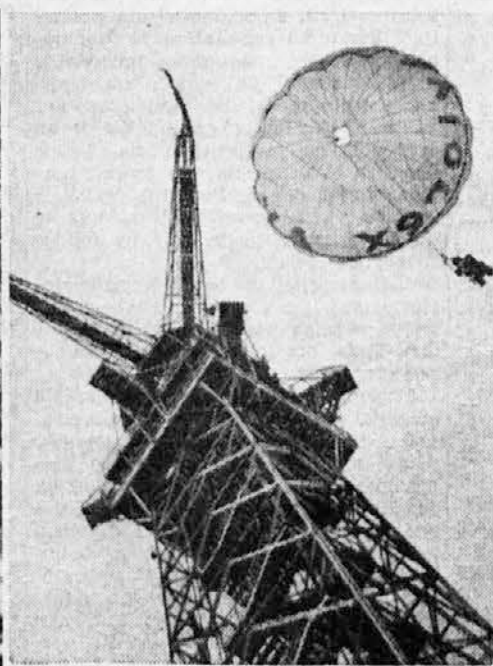
»Halo! Halo. Ali naj podaljšam v tretje?«

»Da, da, v tretje... Halo! Torej, Marija, poslušaj me. Predvsem sem ti telefoniral, da bi ti nekaj povedal. Ali se še spominjaš tiste pisalne mize?«

»Pisalne mize?«

»Tiste, veš ki sva si jo skupaj ogledovala in ki ti je tako zelo ugajala...«

Nadaljevanje na 8. strani

Poslednja slovesnost letošnjega kronanjskega poletja se je vršila pretekli četrtek v londonski buckinghamski palači: vrtno veselice se je udeležilo okoli 10.000 povabljencev. Na sliki: kralj in kraljica v družbi kraljice-mater in princeze Margret-Roze med gosti. — Novo atrakcijo pariške svetovne razstave nam kaže 2. slika: z visokega, nalašč v ta namen zgrajenega stolpa se lahko vsak obiskovalec razstave za majhen denar spusti s padalom na zemljo. — 3. slika: Pri velitvah v mehiški kongres je prišlo med priisti narodne revolucionarne stranke in socialisti do krvavih pretepov.

„Družinske počitnice“

Oh, kako si želimo počitnice, lepih, zdravih, solnčnih počitnic! Vsi hrepenimo po njih, vsakdo si jih v domišljiji riše kar najlepše in vsakdo vidi hujše ob težkih urah: »Potrudil se bom, saj bodo kmalu počitnice!«

Hodim po cestah, srečujem znanee in znanke in poslušam njih pogovore, ki se zdaj zmerom plete okrog najbolj pereče zadeve — okrog počitnic.

»Kdaj boš dobila dopust? Kam mišliš odriniti? Kako dolgo boš ostala? Sama? Kam blizu?« To so vprašanja, ki jih slišiš vsak dan in vsak čas v vseh mogočih oblikah.

Odgovori niso nič manj mnogoteri, včasih veseli, včasih žalostni:

»Šele septembra bom dobila dopust...« »Morda greva v planine!...« »Letos ni več denarja za počitnice, ostali bomo doma!...« »Z morem odri- neva v Dalmacijo!«

Ob teh pogovorih začutim, kako se mi v sru zgame nekaj toplega in vselega. Mislim si: Glej, vsi ti ljudje vse leto delajo in garajo, zdaj je pa tudi zanje prišel čas oddiha in počitka. Odsli bodo daleč proč od mesta in bodo spet nekaj časa samosvoji, mirni in srečni.

Toda ali si znaš tudi res prav urediti svoj prosti čas? Ali si se dovolj srečna in mlada, da lahko za nekaj časa docela pozabiš svoje skrbi, ne da bi pri tem zanemarila svoje dolžnosti? Ako še poznaš to umetnost začasnega pozabljenja, to svetlo, neskrbno lahkomišelnost, se ti ni treba bati starosti ne težkih dni!

Če si tako srečna, da imaš dovolj denarja, odrini na počitnice z vo družino ali pa vsaj z možem, če sta še sama. Morda mi boš ugovarjala: otroci ti bodo v nadlego, če doma si do grla sita njihovega vpitja, tudi ti potrebuješ nekoliko miru in počitka. Kar žalostna sem ob tvojem govorjenju, saj lahko ob njem le dvoje mislim: ali si bolna, ali pa premalo ljubiš svojo družino.

Kako lepo je, ako lahko tudi svojim otrokom privoščiš vse lepote in zanimivosti, ki ti razveseljujejo oko in srce! Kako srečna boš, ako se bo tvoj najmlajši lahko brez skrbi poigraval na pravi travi in ne samo v prašnem pesku mestnega parka! Prav na počitnicah, v naravi imaš nešteto priložnosti za vzgojo nežne in radovedne otrokove duše.

Na kmetih se otrok seznani z živo-

mi, z delom na polju in z lepim, domačim življenjem v kmečki hiši.

Na planinah mu lahko pokažeš razne planinske cvetlice, poveš mu, kako nastanejo ledeniki, vse to ga bo silno zanimalo; pri tem nazornem pouku bo pa užival čisti gorski zrak in jedel izvrstno planinsko presno maslo. Seveda jemlje na planinske izlete le večje otroke, ki se ne utrudijo in ne izgube prehitro zanimanja.

Počitnice ob morju so pa za vsakega otročka kakor nalašč. Najmlajši ljubček bo brez strahu brozgal po mlačni vodi in iskal školjke; za njegovo zabavo je torej poskrbljeno. Večjemu pa lahko napraviš veselje, če mu kupiš trnek, ki je za vsakega otroka neznansko zanimiva in mikavna naprava.

Ne pozabimo, da pestro življenje v neznanem kraju prav tako vzuvali umetniški čut pri otroku kakor pri odraslem človeku. Zato se tudi s tolikšno nežnostjo spominjamo raznih na videz neznatnih dogodkov iz otroških let. Otrok že v najnežnejši dobi vzljubi naravo in ta ljubezen ga pozneje spremlja vse življenje.

Pri »družinskih počitnicah« seveda ne smeš pozabiti na gospodarja, na moža. Privošči mu vse tisto, česar v mestu tako pogreša: miru in sprostitve. Skušaj pa čas brezdelja izpolniti s prijetnimi zabavami v družinskem krogu, z ljubeznivostjo, dobro voljo in ljubeznijo. Sprosti se tudi sama in pomisli, da so počitnice most med lasko in letošnjo sivo, mestno enoličnostjo. Vsak dan naj ti bo mirna, skromna sreča, ki ti jo veliko- dušno poklanja drugače tako trdo življenje. V počitnicah najprej pogled globoko vase, potem pa poišči pot do svojega moža in do svojih otrok.

Kaj pa tiste, ki nimate denarja za počitnice, vse ljube, utrujene matere, ki si vsak dan od ust pritrugujete denar, da gredo otroci poleti lahko z raznimi kolonijami na počitnice iskat zdravja? Njihova sreča je tudi vaša sreča. Ljubi starši, vedite, da vaše žrtve niso zaman, vedite, da so prav otroci, ki doraščajo v skromnih razmerah, čudovito zmorni, resni in hvaležni! Ponosni so na svoje starše in še pozneje, ko so že veliki in samostojni, govorijo o njih s svetlim spoštovanjem. Otroška ljubezen je vaše plačilo. Ljubezen za ljubezen, ali ni tudi to lepa nagrada za dolga leta odpovedi in žrtv?

Saska

Vzorček je zelo nežen in ima še lo- prednost, da hitro narašča.

1. vrsta: 1 mala šibična, nasnuj 6 zračnih petelj, preskoči 3 zračne pelje in v četrti naredi 1 malo šibično, naredi spet 1 zračno, preskoči 1 petljo, v drugo naredi 1 malo šibično, naredi spet 1 zračno, preskoči 1 zračno petljo in naredi v drugo 1 malo šibično, naredi 1 zračno, preskoči 1 zračno petljo in naredi v drugo še 1 malo šibično, tako da imaš vsega skup 3 male šibične, vmes pa tri proste zračne petlje. Zdal spet nasnuj 6 zračnih in ponavljaj vzorec do konca 1. vrste.

2. vrsta: V luknjo šestih zračnih petelj naredi 11 enkrat ovitih šibičen v srednjo malo šibično prejšnje vrste, naredi spet malo šibično, nato v luknjo šestih zračnih petelj 11 velikih šibičen itd. do konca 2. vrste.

3. vrsta: Naredi 4 zračne in v šestu petljo 11 velikih šibičen v prejšnji vrsti, naredi 1 malo šibično, zdal spet 4 zračne in v srednjo malo šibično prejšnje vrste, naredi 1 malo šibično, 4 zračne itd. do konca 3. vrste.

4. vrsta: 2 zračni, pred malo šibično naredi v luknjo 2 veliki šibični, preskoči malo šibično prejšnje vrste in naredi spet 2 veliki šibični, v srednjo malo šibično spet malo šibično, 2 zračni itd. do konca 4. vrste.

5. vrsta: v prvo veliko šibično prejšnje vrste naredi 1 malo šibično, nasnuj 6 zračnih in v četrti 1 malo šibično, 1 zračno, 1 malo šibično, 1 zračno, 1 malo šibično, 1 zračno, 1 malo šibično itd. kakor v prvi vrsti. Bombažasta jopica je pralna in stal-

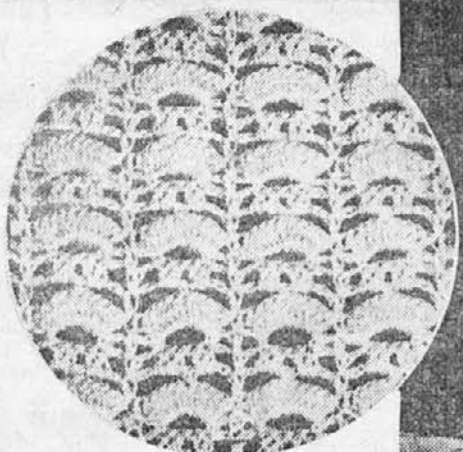

POLETNA JOPICA

Na črno ali belo poletno krilo se kaj lepo prilega bombažasta jopica, ki si jo lahko v nekaj dnevih sama skvač- kaš. Za to jopico potrebuješ tri do štiri pramene tenkega barvastega bom- baža (pramen stane 8 din) in 2½ mm tanko kvačko.

Vzorček ni težak, posebno ker se venomer ponavlja. Jopico kvačakaš do- cela po kroju, pričneš s hrbtom, po- tem narediš oba prednjika, rokave in ovrtnik. Gumbi so tudi obkvačkani; v ta namen vzemi dva stara okrogla gumba in ju obleci v bombažaste vrečice, ki jih skvačakaš iz samih majh- nih šibičen.

(Nadaljevanje v 3. stolpcu)

Kakršen gostitelj, takšen gost

»Lepo je bilo,« morata ob slovesu vsak zase vzdihniti gostitelj in gost — šele potem lahko verjamemo, da je res bilo lepo. Ako igraš prijetno vlo- go gostiteljice, moraš poskrbeti, da bo gost docela pozabil, da ni pri tebi doma.

Kakšne so pa dolžnosti gostiteljice? Težke niso, zato jih je pa precej. Gostiteljica se mora docela živjeti v gostovo miselnost in pojmovanje, v njegov način življenja, in to seveda ni tako lahko. Šele potem bo po go- stu lahko uredila življenje popolnoma po njegovem okusu.

Najprej si za zmerom zapomni prve dolžnosti gostiteljice: ljubezni- vost. V prijetnem, domačem, nepre- napetem okolju se bo tudi razvrgel gost dobro počutil in ne bo utegnil pogrešati domačnosti.

Malenkosti, ki jih gostiteljica kaj rada pozablja:

Če imaš gosta v hiši, hodi zjutraj posebno tiho in obzirno, da ga pre- zgodaj ne zbudiš. Že zvečer mu pa tudi naroči, naj postavi čevlje pred vrata zjutraj mu jih očisti in nesi nazaj. Povprašaj gosta, kaj rad pi- je, čaj, kavo ali mleko, in postreži mu s tisto pijačo, ki mu ugaja. Še bolj je, če po gostovem okusu že prej povprašaš njegove prijatelje ali sorodnike.

Prav gotovo tudi tvoj gost sramež- ljivo taji večino svojih želja, toda ti boš kot dobra gostiteljica in psiholo- ginja kmalu uganila, kaj mu je všeč. Izvedela boš po ovinkih ali naravnost, kakšne igre rad igra, ali se navdu- šuje za godbo, ali pa celo sam igra

kakšen instrument. Po svojih ugo- vitvah boš uredila zabavo, toda ne smejo biti prehrupne, saj mora imeti gost pri tebi mir in počitek.

Druga, tudi precej važna zapoved za gostiteljice je: uredi izlete, razve- drila in zabave tako, da bodo primer- ne načinu tvojega življenja in ne go- stovega. To se ti zdi mogoče nekam čudno, toda le pomisli, kako smešno je, če hoče skromna gospodinja v idilični vasi prirediti svojem gostu na čast, gala večer, ki se pa razblini v zakrpano, mučno popivanje. Zme- rom pazi na pravi okvir! Gost, ki pride z Dunaja v našo skromno Ljub- ljano, ne bo posebno rad posedal po kavarnah in barih, saj ima tega na Dunaju mnogo več in lepšega. Zato pa tamkaj nima Blela, nima Trigla- va in nima prelepe ljubljanske oko- lice!

Preden povabiš gosta v vas, dobro očisti sobo, v kateri bo spal, in na- redi načrt, kakšno zabavo mu boš priskrbel.

Ako le moreš, mu priskrbi pose- ben sobo, drugače rajši ne vabi v go- ste. Le nenajavljene goste in ožje sorodnike smeš povabiti, naj spe v isti sobi kakor ti in tvoji otroci.

Še nekaj ti svetujem zaupno, na- uho: vabi le ljudi svoje vrste, ker le oni se bodo pri tebi res do- počutili. Seveda pri tem ne mislim, da svojega predstojnika ne bi smela po- vabiti na skodelico čaja. Ako boš ljubezniva, postrežljiva in večkrat tudi potrpežljiva, boš nedvomno do- cela izpolnjevala vse dolžnosti dobre gostiteljice.

(n)

Kakršen gost, takšen gostitelj

Če so zapovedi za gostiteljice tež- ke, ne mislite, da jih za gosta sploh ni. Ako rad hodiš v goste in ako te še vabijo tja, kjer si že bila, potem ti rada verjamem, da si prijeten in dobro došel gost. Vendar naj ti po- vem še nekaj priložnostnih nasvetov, ki ti bodo morda prav kmalu kori- stili, saj so prav počitnice za obiske najbolj primerne.

Gost ne sme sprejeti več povabil hkratu, to je za vse gostitelje nepri- jetno, tebi pa daje nevljudnostno spravevalo.

Dober gost, ki ga gostitelj ob slo- vesu z veseljem povabi še v drugo, ni ne zapovedovalen ne meščast. Mev- čast gost je huda nadloga in doma- čin se ga še prej naveliča kakor »div- jaka«. Prav tako mučno je za gosti- telja, ako je gost tako zapet in trmo- glav, da hoče zmerom vse narediti po svoji volji.

Nikoli ničesar ne zahtevaj, tudi od postrežnice ne; v tujem domu zme- rom prosi! Olajšaj služkinjam de- lo, zjutraj rano vstani in pojdi zgo- daj na jutrnji sprehod. Ko boš pri- šla nazaj, bo soba najbrže posprav- ljena, drugače bi morala pa služkinja vse dopoldne čakati, kdaj bo soba prosta. Ako si v gosteh, se ne spo- dobi, da pomagaš služkinji, posebno ker bi jo bržkone samo motila pri delu. Prav tako tudi prostovoljna ku- harica ni posebno dobro došla v majh- ni kuhinji.

Ako se vrneš z deževnega sprehoda, si takoj preobleci čevlje, da ne zama- žeš naloženih tal. Če te v dežju va- bijo na sprehod, pa vabila ne smeš odkloniti, češ da je grdo vreme, da se ti ne ljubi itd. Pomisli, da tudi tvoji gostitelji ne hodijo ven zaradi vre- mena, temveč zaradi tebe.

Preden utrgaš redko cvetlico, naj- večji ponos svojega gostitelja, pomi- sli, kaj bi naredila s človekom, ki bi tvojemu kanarčku vrnil zavil!

Ako je v gostiteljevi hiši telefon, ne misli, da je prav zate in samo zate. Predolgi pogovori po tujem te- lefonu niso dobro spravevalo za tvojo vljudnost. Ako si izposodiš v knjižnici knjige, jih pozneje vrni spet tja, kjer si jih vzela.

V gosteh moraš biti čedno obleče- na v lahni promenadni in ne v do- mači obleki. V tej obleki prihajaj tu- di k večerji in kosilu, v svoji sobi si pa lahko oblečena bolj domače.

H kosilu in večerji prihajaj točno, tako se bo kuharici zelo prikupila. Hvali jedi, a pri slaščicah vseeno glej, da bo tudi še za druge kaj ostalo.

Ne prihajaj in ne odhajaj praznih rok! Gotovo imajo v gostiteljevi dru- žini otroke, torej jim kupi kakšno malenkost. Marsikatera gostja misli, da je žaljivo, če obdaruje gostiteljice. Nampak, popolnoma napačno! Ako si po- vabljen v skromnejšo hišo, lahko celo prineseš s seboj kaj jedi, na pri- mer kakao ali kaj podobnega, in ne- prisiljeno izročiš gostiteljici.

Pri slovesu stisni tudi služkinji kakšno darilce ali pa nekaj dinarjev; ne boj se, da jih ne bi z veseljem sprejela!

Ako te povabijo za nekaj dni, ne ostani v gosteh vse počitnice, čeprav te pozneje zadržujejo. Odpotuj tako, kakor si se najprej namenila, to je najboljše. Nekaj dni po odhodu pa še napiši gostiteljici majhno zahvalo za gostoljubnost; tako boš veljala zme- rom in povsod za prijateljo in dobro došlo gostjo.

kisa, sladkorja, zelenega peteršilja in en dišeč klinček. Ko so paradižniki mehki, jih prelači, razmešaj ta piré z rumenim prežganjem iz presnega masla, moke in kruhovih drobtin in prilij še goveje juhe ali vode in rde- čega vina. Prevri še enkrat juho in jo daj z dušenim rižem na mizo.

** Marelična hladetina: Skuhaj v vinu 14 olupljenih marelic in jih pre- cedi, ne da bi jih stiskala, skozi čist robec. Potem izžisti 14 žlic sladkorja in mu pridaš 25 g slopljene želatine, sok dveh limon in sok 14 marelic. Nato precedi, ako treba, primešaj te- kočini sneg enega beljaka, zavri jo, ne da bi jo mešala, in jo precedi še enkrat. Potem jo vlij v mrzel model, daj jo na hladno, da se strdi, in jo zvrni na krožnik.

*** Nadevane kumare: Olupi precej velike zelene kumare, odreži povsod en konec, izdolbi jih, to je, poberi iz njih peške in jih potem napolni z na- devom, kakršnega potrebuješ tudi za nadevan krompir. Zdal namaži konec vsake kumare z jajcem in jih pritisni spet nazaj, da bodo kumare cele. Ku- mare osoli in jih duši na slaninskih rezinah z juho. Naposled pridaš tudi nekaj žlic kisle smetane. Preden ne- seš kumare na mizo, jih zreži na re- zine in obleži z ujmi meso ali kako pečenko.

Nadev: Sesekljaj ostanke pečen-

ke ali kuhane govedine, razgrej pre- sno maslo ali mast, nareži vanjo ne- kaj peteršilja in čebule, pridaš še zre- zano pečenko, nekoliko drobtin in soli. Duši ta nadev nekaj časa, potem ga pa odstavi; ko se ohladi, mu pri- mešaj eno jajce ali nekaj žlic kisle smetane.

Domači zdravnik

Če imaš nahod, kar hitro vsrkaj vsak čas nekaj kapljic limonovega soka. To zdravilo je sicer neprijetno a učinkovito.

Če te prime krč, položi na boleče mesto ploščo plutovine, vsaj tolikšno, kakor je dlan odraslega človeka; krč bo kmalu popustil.

Nespečnost te muči, ne obupuj, po- moči je dovolj. Jej mnogo solate; uspalvalne lastnosti te zelenjave so že precej znane. Tik pred spanjem izpij kozarec teke vode: zmešaj 10 g sodove soli in 10 g navadne kuhinjske soli v litru vode. Ne imej previsokega zela- ja, glava sme biti le 5—7 cm višje od telesa. Ta lega je zdrava, ker pospe- šuje krvni obtok. (u)

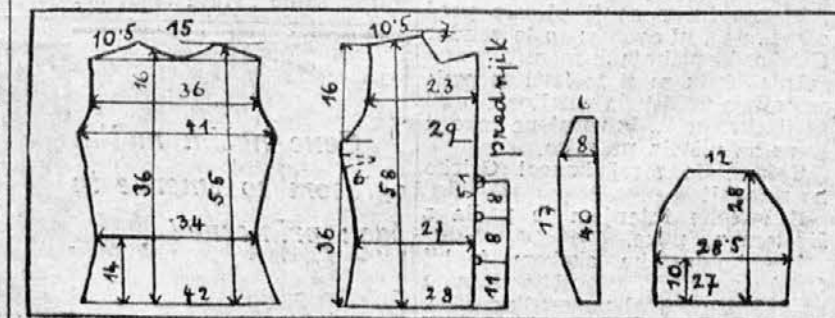
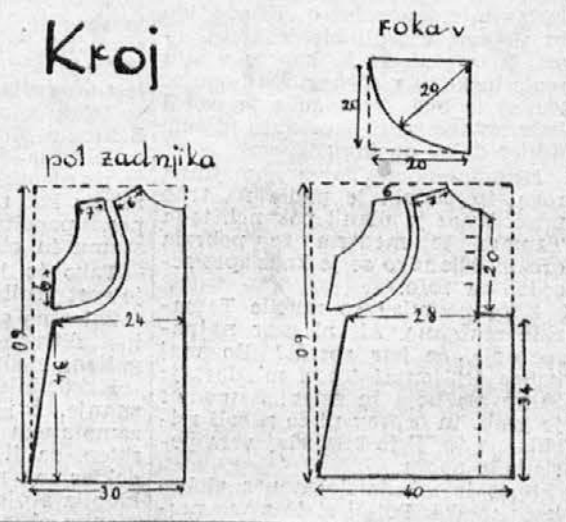
Prispevke za naš nagradni natečaj smo morali zaradi po- manjkanja prostora odložiti na prihodnjo številko.

Kroja k obleki za dekletce in k bombažasti jopici

»Obljuba dolg dela« pravijo. Tega le- pega pregovora se držim tudi jaz in vam v današnji številki prinašam kro- je, ki sem jih zad- njic obljubila. Prvi kroj spada k obleki za vaše dekletce, opisala sem ga že zadnjic, le dele ob rokavih izrezih naj še omenim. Ta dva dela vsiše med životek in roka- vov izrez, ker je obleka tako globo- ko izrezana (glej sliko v prejšnji šte- vilki!)

Na spodnji sliki sem pa narisala kroj k bombažasti jopici, ki je pač tako lahak, da ne bo nobeni naši zve- šli čistaletje; več de- la skrbi jopica je precej dolga, po okusu jo lahko nosiš v krilu ali pa čez krilo. Rokavi so na- vadni, ravni, reverji pa globoko izre-

zani. Kdor ne mara tako velikega iz- reza, naj pa naredi več gumbic. V prihodnji številki bomo prabili sliko,

POJASNILA

* Paradižnikova juha: Kuhaj na vo- di več opranih paradižnikov, pridaš jim nekaj cimeta, limonovih olupkov,

Roman. — Angleški napisala Elinor Glyn. — Prevedel Z. P.

15. nadaljevanje

Tedaj ga je z močjo blazneža zgrabila za ranjeno roko; zdrnil se je in ta kratki hip je porabila, da se mu je z jeguljasto prožnostjo iztrgala iz naročja in mu hkratu iz pasu potegnila pištolo. Ponosno vzravnan je obstal pred njim in namerila cev na svoje belo čelo.

»Ce se me še enkrat dotaknete, sprožim!« je kriknila in se vsa izčrpana sedla na klop za mizo.

Gricko je stopil korak naprej, toda Tamara je namerila pištolo spet na čelo in si podprla roko ob mizo. Tako sta si srepela drug drugemu v oči, kakor lovec in zver...

»To ste storili zelo spretno, madame,« je dejal, »vendar nikar ne mislite, da vam bo kaj pomagalo. Če hočete, lahko presedite vso noč tako; ko se bo pa jutro svitalo, boste moji!«

Tamara ni odgovorila.

Gricko se je zleknil na zofo in si prižgal cigareto; iz oči mu je sijala vsa divjost in neupogljiva krivolčnost.

»Moj Bog, če pomislim, kako je bilo od začetka! Vaša smešna zapetost in prisiljena gospodskost... In vendar sem vas ljubil, do brezumja sem vas ljubil. Od tiste noči, ko sem poljubil vašo sladka usta, ste mi dali okusiti s svojo hladnostjo in z zaničljivostjo ves pekel. Snoči, ko ste se mi spet s trmo uprli, sem si prisegel, da boste moji — s sil! Zdaj je vse samo še vprašanje časa. Ni je sile ne v nebesih na zemlji, ki bi vas rešila. O, kako srečna bi lahko postala, da ste bili drugačni! Toda zdaj je prepozno. Zdaj me je vrag obsedel — in moja volja bo zmagala.«

Tamara se niti ganila ni. Roka, ki je z njo držala pištolo, ji je postala trdna.

Dolgo časa je bilo mrtvaško tiho v sobi. Huda vročina ji je jemala zavest. Neskončna utrujenost jo je objela. O, dobrotljivi Bog, samo da bi ne omedlela!

Dan se je poslavljaj. Knez je vstal in prižgal majcen svetilko in jo položil na polico. Odprl je vrata peči, da se je žarenje razlilo po izbi. Potlej je spet sedel.

Obup je ohromil Tamaro. Njena čutila so se zbegala v vročem vzdušju. Vse okoli nje se je začelo pozibavati v enakomernem ritmu, le Grickove oči je videla določno.

Nema tišina je vladala; samo zdaj pa zdaj je zastakol veter in smrekah. Neprestano padajoči sneg je zakril še skoraj pol okna.

Ali sta mar prišla v grob? O, da bi mogla vsaj to strašno zaspanost premagati...

Prizor v tej preprosti izbici je bil na moč čuden. Po tleh volje kože, po stenah jelenje rogove, za težko hrastovo mizo pa gosposka nežna ženska s tanko svilnato bluzo in s težko kozaško pištolo v roki... Njej nasproti, negiben, kakor iz kamna izklesan, zmagovalni divji mož, lep in slikovit v svoji bleščeči uniformi. In vse to se je kopal v siju male lučke in v rdečem žaru ognja. Zunaj je brl veter, sneg je padal ko za stavo — in žive duše ni bilo nikjer daleč naokrog.

Nenadejano je Tamari omahnila roka, in pištola je padla na trdo mizo. Knez je planil pokonci, toda Tamara je medtem že pobrala orožje. Mlahavo se je knez spet sedel na zofo.

Zbegane misli so mučile Tamara. Ali ni mar najpametneje, če kar sproži? Bo vsaj konec trpljenja! Toda mladost je zahtevala boja in žrtve! Samomor je greh, in čeprav ni še nikoli mislila na to, ji je bila zdaj vera poslednja opora.

Spet je minila dolga ura globokega molka. Potlej si je z vso prepričevalnostjo dopovedala, da je zdaj res vsega konec. Roka ji je bila že hroma...

Pisane lučke so ji plesale pred očmi... da... ni dvoma: to je vendar Gricko, ki prihaja k meni...

Ihteč krik se ji je izvil iz prsi; zaman je pritiskala petelina... prsti so ji ohromeli... Iz utrujene roke ji je padla pištola na mizo.

Takšen je torej konec! Gricko bo zmagal!

S točnim ihtenjem je padla z životom na mizo.

Z enim samim skokom je bil Gricko pri njej. Dvignil jo je in jo na rokah odnesel na sredino sobe. Tam je za hip obstal, da bi se naslajal nad svojo zmago.

Drobena glavica z mehкими rjavimi kodri je pobešana počivala na njegovih prsih. Obupani beli obrazek z otroškimi očmi, pokritimi z dolgimi trepalnicami je bil negiben. Izza pasu ji je dehtel zmečkan šopek vijolic.

Ko se je divje sklonil nad njo, da bi ji poljubil blede brezčutne ustnice, se je zdajci streznil in ponosni občutek zmagovalstva je zamrl v njem.

Nekaj časa jo je še opazoval, potlej jo je pa previdno in nežno odnesel na zofo. Ni se ganila. Ali je mar mrtva? Za pet ran božjih!

Z brezmernim strahom je prislonil uho na njeno nadrije: zdelo se je, da ji srce nič več ne utripa.

Z divjo hlastnostjo ji je strgal bluzo in svilnati živetec, da bi lahko bolje prisluhnil. Bog bodi zahvaljen: skozi golo mehko kožo je zaznal lahen utrip!

O, vsi nebeški svetniki, samo da ni mrtva!

Sezul ji je čevlje in ji tri drobne ledeno mrzle noge, potlej še hladne roke, in prav po malem se mu je dozdevalo, da se ji komaj zaznavno rdečijo lica. Naposled je vendar zavzdihnila in premaknila glavo, oči pa še zmerom ni odprla.

Kljub temu je pa Gricko opazil, da ni več nezavestna, temveč da spi. Tedaj so se v njem pretrgale prenapete tetive divje strasti. Pokleknil je poleg nje in solze so mu spolzele po licih.

»Dušica, ljubica!« je šepetal. »Moj Bog, in tebi sem hotel zlo...«

Brž je vstal, odprl oknico, si zataknil pištolo spet za pas in znova pokleknil poleg Tamare. Prežet spoštljivosti se je sklonil nad njene noge in jih poljubljaj.

»Spančaja, sladko spančaja, kneginja moja,« ji je tiho šepetal, kakor bi molil.

Potlej se je previdno po prstih odplazil iz sobe.

XVIII

Po strašni noči

Siv mrak je vladal v sobi, ko se je Tamara zbudila. Okna so bila popolnoma zasnežena, le skozi ozko špranjo si je utiral opek pramen dnevnih svetlobe svojo pot. Kje neki je? Kaj se je bilo zgodilo? Nekaj strašnega — samo kaj? Tedaj je opazila svojo raztrgano bluzo in živetec, in pri prici se ji je groza snočnega večera vrnila v spomin. Skočila je pokonci in opazila je, da ima sežute čevlje.

Opotekla se je in je spet padla nazaj na zofo.

Strašno gotovost — tako se ji je zdelo — da se je zgodilo nekaj strašnega, nepopravljivega, jo je vso prevzela. Iz sramu si je z rokami pokrila obraz. Kaj je bilo njeno dotedanje trpljenje v primeri z bodočim! Tisti dan, ko jo je bil poljubil, je od sile trpela zaradi ranjenega ponosa. Toda kaj je tisto trpljenje nasproti tolikšni sramoti!

Zastokala je in se z životom bolestno pozibavala sem in tja. Obšle so jo divje misli. Kje je le pištola? S krogljo bi oprala svojo sramoto! Iskala jo je vsepovsod, našla je pa ni nikjer. Potlej se je potuhnila v kot na tla, kakor pretepen pes, popolnoma premagana od sramu in obupa.

Tako jo je našel Gricko, ko se je spet vrnil v sobo.

Zalostno ga je pogledala in si je instinktivno z rokami pokrila razgaljena nadrija.

Kakor blisk ga je spretelo spoznanje, kaj misli. Toda v svojem zamotanem značaju je takoj storil sklep, da ji ne bo razkril resnice, dokler mu ne bo prostovoljno poklonila svoje ljubezni. Z mirnim in resnim obrazom je stopil bliže. Niti s pogledom se ni izdal. Njej se je pa v bolni domišljiji zdel tako miren samo zaradi tega, ker jo je

premagal... Od sramu ji je zaplala vsa kri v obraz. Krčevito je stisnila komolce pred prsi in si z rokami pokrila obraz. Ihtela je ko neboljen otrok. Njena bolečina mu je rezala v živo in skoraj bi bil popustil. Ko je stal že blizu nje, mu je pogledala v oči.

Ne, v tem bednem razpoloženju si jo noče pridobiti! In ostal je zvest svojemu sklepu.

Ničesar mu ni očitala; vsa strta je čepela v kotu, živa podoba bolečine in obupa.

»Snežni metež je ponehal,« je z mirnim glasom dejal; »zdaj lahko nadaljujete pot. Nekaj mojih mužikov se je pretolklo skozi visoki sneg; poslal sem jih k kneginji, da jo obveste o najini zamudi.«

Potlej, ko je videl, da Tamara še zmerom negibno čepi v svojem kotu, je iztegnil roko in jo postavil na nogo. Kar spretelo jo je, ko se je dotaknil, in solze so se ji iznova vile po bednih licih.

Kje je le njen ponos? Poteptan in osramočen!

»Ali ste utrujeni in lačni, madame?« je vprašal. »Izvolite ogledalo, glavniki in krtačo!« Odprl je vrata visoke omare in ji prinesel vse potrebno, da si uredi razmršene lase. Medtem, ko se boste počesali, bom priskrbel nekaj jedca.

»Kako se bom mogla prikazati pred družbo v tej raztrgani bluzi,« je vsa obupana zaječala in spet jo je obšla rdečica. Od sramu je pobesila oči.

Ni ji odgovoril, ni ji povedal, zakaj ji je raztrgal oblačilo; preču-

V 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobi in svetilnika srajce, ovratnike, zaplestnice itd. Pere, suši, munga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

dovit je bil spomin na tisto minuto, ko je premagal svojo zverinsko strast.

Nekaj skrivnostno sladkega je zdajci spretelo Tamara. In ko je Gricko to opazil, je brž stopil k vratom, zakaj v njeni bližini se ne bi mogel več upirati želji, da ji s poljubi odpodi ves njen strah. Ko je bila spet sama, je začela živčno razmišljati, kaj naj stori.

Predvsem je morala uničiti izdajalsko pričlo, ki bi jo utegnile osramotiti še pred drugimi. Smuknila je k omari in brskala tako dolgo, dokler ni našla igle in debele niti. Se zmerom bolje kakor nič! Brž je slekla bluzo in tedaj je šele opazila, da je raztrgan tudi njen živetec. Predobro je vedela, da bo morda utegnula preslepti svojo botrico, svoje spletične pa prav gotovo ne! Tedaj se je spomnila, da je Johnson na vso srečo ostala v Petrogradu, pa bo lahko raztrgana oblačila pustila kar v Moskvi. Da, nihče ne sme ničesar izvedeti!

S hlastno naglico je šivala raztrgano bluzo. Ves čas je s strahom škilila k vratom, zakaj bala se je, da bi nenadejano ne vstopil Gricko. Potlej si je bluzo spet oblekla, si jo spela z broško in si počesala lase. Umirila se je nekoliko, ko se je pogledala v ogledalo. Razen blede in rdeče obrobjenih oči, ni bilo opaziti ničesar sumljivega. Obleka je bila tudi toliko v redu, da ni mogel nihče nič sumiti.

Sedla je za mizo in se je zamislila. Na zunaj res ne bo videti spremembe, toda nič na svetu ji ne bo moglo več ozdraviti srčne rane, nič ji ne bo moglo zaceliti ranjenega ponosa!

Kako bo le mogla še kdaj pred svetom veljati za spodobno in krepostno ženo?

Spet je zabolelo Gricka v sree, ko je vstopil v jedni na pladnju opazil bedni, brezupni in ponižani izraz na njenem obrazu. Izbral je najlepše in najokusnejše kose in jih položil pred njo na krožnik.

»Zdaj morate jesti,« je ukazal in vdano ga je ubogala. Potlej ji je natočil kozarec šampanjca in Tamara ga je izpila na dušek. Pozivil jo je in kmalu nato je rekla Gricku, da je pripravljena kreniti na pot. Ko je stala pred njim, je opazil, da ni njena glava nič več — kakor prejšnje dni — ponosno vzravnan...

O ti ljubi Bog, kako bi mi bilo pri duši, če bi bilo res... si je mislil Gricko.

S hladno vljudnostjo ji je ogrnil kožuho; njegovi gibi so bili spet tako oglati kakor med včerajšnjo vožnjo. Tamara kar verjeti ni mogla, da je med njima tolikan strahotna skrivnost. Morda so pa vse le grozne sanje...

Začela je govoriti in on je vljudno prisluhnil; toda besede so ji zamrle na ustnicah, ko je uzrla za njegovim pasom pištolo. Strašna resničnost ji je stopila pred oči. Zdrnila se je in krčevito stisnila pesti. Gricko si je umerjeno oblačil svoj kožuh, potlej je pa odprl vrata.

Pred logarsko hišico je že stala vprežena trojka.

Stefan, držeč vajeti v rokah, je zrl topo v daljavo, kakor da se ni nič posebnega zgodilo.

Konji so potegnili.

»Naročil sem slom, naj tetici povedo, da naju je presenetil snežni metež in da sva si poiskala varno zavetje v neki kmečki koči,« je malomarno spregovoril Gricko. »Streljaj odhod za gozdom stoji res neka kmečka hišica. Tam stanuje dobra stara kmetica s svojo mnogoštevilno družino, in čeprav je bila v kmečki izbi nevzdržna vročina, ste vendar še dovolj dobro prebrili noč.«

»Prav,« je odgovorila Tamara. Potlej sta molčala.

Misli so ji spet zblodile, malce zaradi hudega mraza, malce ker je bila na dušek popila šampanjec... in zaspala je. Ko je Gricko opazil, kako pokojno spi, jo je naslonil nase, položil ji glavo na svojo ramo. Še tesneje jo je povil v gorke kožuho, da bi je ne zeblo. Z zaskrbljeno nežnostjo jo je čuval in vroča ljubezen je sijala v njegovih pogledih. Včasih se je za hip prebudila in se vzravnila, odmakniti se od njega, toda kmalu je spet zaspala. Minile so ure in nihče ni spregovoril besede. Ze sta se bližala Moskvi. Zdajci se je Tamara popolnoma prebudila. Spreletel jo je drget, vendar se je ponosno vzravnila, ko sta se pripeljala pred hotel, kjer ju je kneginja že vsa zaskrbljena pričakovala.

»Kako neprijetno naključje, Tamara, dragi otrok!« je vzkliknila botrica, ko jo je uzrla. »Ta preteti snežni metež! Mi smo mu ravno še ušli. Ubogi Olgi in njenemu prijatelju se ni nič bolje godilo kakor vama. Premisli, tudi onadva sta morala koj v drugi vasi v neki smrdljivi koči prebiti noč; delila sta ležišče s kravami. Bojim se, da ste vsi štirje slabo opravili!«

Gricko se je moral obrniti vstran; ni mogel prikriti hudomušen smehljaja. Zares; včasih je usoda do brotna!

Tako se ni nihče obregnil ob njuno zakasnitev; narobe; Tamara in Olgo so vsi pomilovali, in čeprav so bili Valonovi izrazi sočutja malce hudomušni, ni tega vendar nihče opazil.

Toda vse dobre besede in vsa skrb ljubeznivih ljudi ni mogla Tamari vrniti dobro voljo.

»Bojim se, da si se prehladila, draga moja,« je menila kneginja s skrbjo.

Na železnici so potlej izvedeli, da so listki za spalne voze že zapadli, a ker tudi ni bilo več prostih postelj, so morali ostati do prihodnjega dne v Moskvi. Kneginja je Tamara prisila, da je koj legla v posteljo, ostala družba je pa veselo vrgla kvarte.

»Takšne snežne vihra je na moč imenitna zadeva,« je menil lord Courtray Gricku, »ali mar ne? Pri moji veri, še nikoli v življenju mi ni bil vonj po hlevu in po senu tako prijeten.«

Zgoraj, v samotni hotelski sobi

ZENA ljubi močnega moža.
MOŠ normalno ženo brez nervoznih muh in živčnih napadov.
ŠEF pa zdravega uradnika.
Zahtevajte s kratko karto prospekte od
UPRAVE
RADENSKEGA
ZDRAVILNEGA
KOPALIŠČA
SLATINA RADENCI
(pri Mariboru)

je pa Tamara z ihtenjem na ustnicah zaspala.

XIX

Ukročena golobica

Potovanje v Petrograd je minilo Tamari kakor pust, brezupen sen. Silila se je, da bi se zdelo neprijetna in vesela, toda njen beli, ozki obrazek je navdajal njeno botrico z veliko skrbjo.

Gricko se je že na postaji poslovil od nje. Vrniti se je nameraval v Milaslav, da pripravi vse potrebno za lov na medvede, ki se je bil zanj domislil z Jackom. Prišel bi torej šele dva dni kasneje v Petrograd, v torek — in v sredo zvečer naj bi se Tamara že odpeljala s severnim ekspresom...

Pri slovesu ji je spoštljivo poljubil roko; potlej ga je videla, kako je do odhoda vlaka stal na peronu. V svojem sivem plašču, s privihanim kožuhočinastim ovratnikom, je stal tam, in njegove žareče oči so se svetile izpod kučme.

Pozno ponoči so prišli v knjezo palačo, ko drugo jutro je pa poslala kneginja po zdravnika.

»Vaša prijateljica se je prehladila in bržčas je zdelo tudi kakšno močno razburjenje,« je menil zdravnik, ko se je vrnil iz Tamarine sobe. »Pustite jo danes v postelji, potlej bo pa najbolje zanj, da se v veseli družbi malo raztrese.«

Kasneje je sedela kneginja sama v sinjem salonu in je neprenehoma razmišljala o »močnem razburjenju«. Ali jo je mar strah sprlčo snežnega meteža toliko prevzel? Od sile neprijetno ji je bilo pri duši.

Uboga Tamara je ležala zbita in strta v postelji. Vselej je obupno skrepla pesti, kadar se je spet spomnila kakšne nove okoliščine. Naposled sta pa zmagali njena energija in dobra vzgoja. Ni hotela obležati kakor kakšna bolnica, zato je vstala, da pojde na čaj. Z vsemi znanci, ki bodo prihajali, se bo šalila in bo skušala biti na moč vesela. Nhe naj je ne pomiluje, nihče naj ne kuje sumljivih domnevanj. Poklicala je Johnsonovo in ji ukazala, naj ji prinese najlepše oblačilo. Ko se je oblekla, je ponosno vzravnan odšla v sinji salon. In med smehom in šalami, ki so jih zbijali na račun njene pustolovščine, ni nihče razen Stephena Stronga opazil vročnega nemira v njenih očeh in zariple rdečice na njenem obrazu.

Ko je potlej ponoči budna ležala v postelji, so jo misli mučile do blaznosti. Vstala je in se je začela nemirno vstajati po sobi; spati tako ni mogla. Da bi se le Gricko v torek ne vrnil, da bi ga le nikoli več ne videla!

Drugo jutro, v torek okoli enajstih, se je prikazal služabnik v milaslavski livreji s pismom v roki; z velikim, zapечатim pismom! Še nikoli prej ni Tamara videla Grickove pisave. Preden je s tresočo se roko odlomila pečatni vosek, je s kritičnim pogledom preletela naslov. Pismo je bilo napisano v Milaslavu, na dan njene vrnitve v Petrograd. Bilo je kratko in stvarno. Njene oči so se od začudenja širile, ko je brala tole:

Madami Loraini!

Madame, pišem vam in vas prosim, da mi milostno podaste svojo roko za pot skozi življenje. Ako mi izkažete to milost, vas bom poskusil osrečiti.

Madame, v čast mi je, da vam kot iskreno vdani sluga poljubim roko.

Gregorij Milaslavski.

Kakor že enkrat v življenju, so ji tudi zdaj noge odpovedale; sedla se je na bližnjo posteljo. Izgubila je v trenutku vso razsodnost in ni vedela ne kod ne kam.

»Sel čaka, madame!« jo je opozorila ob vratih stojiča spletična. Zbrala je vso svojo voljo in je sedla za pisalno mizo. Roka ji je drhtela, ko je pisala odgovor:

Cene našim malim
oglasom so zmerne in
času primerne!

SMRT PLEŠAVOSTI! „MORANA“ PRAVO CUDO!

MORANA JE USAVRŠENA. ODPRAMI. PRILJAJ. EKCEME. JACI IN HRANI LASISCE. TAKOJ USTAVI IZPADANJE LAS. LASJE PORASTEJO TUDI NA PLEŠASTOM MESTU. CENA STAKLENICE DO POVZETJU DIN 40.- POŠTNA DIN 7.-

MODERNA KOZMETIKA - SPLIT -

MORANA DIPLOMIRANA V LONDONU S OF GRAND PRIX IN ZLATO KOLAJNO

Anekdote

Nesodobna jabolka

Ko je slavni angleški slikar John Lavery slikal znamenito sliko »Prvi greh«, je opazil, da se neki vrtnar na moč zanima za njegovo delo. Stvar mu je malo laskala, in ko je nekega dne spet videl možakarja zamišljeno pred napetim platnom, ga je vprašal: »No, Jack, ali ti je podoba tako zelo všeč?«

Jack se je nekaj trenutkov obotavljal, potem se je pa popraskal po lasih in dejal: »Prekrasna je zares, toda nekaj me moti.«

»In sicer?«

»Tukajje, na desni, stoji jablana, toda jabolka, ki vise na njej, so takšne sorte, kakršne smo šele lani po dolgotrajnem cepeljenju vzgojili. Kdo vam je le povedal, da so jih poznali že v raju?«

Lavery je pošteno osupnil sprito te kritike — in hitel je, da je jablano očistil nesodobnih jabolok.

Mehko Pasteurjevo srce

Pasteur se je dal najaviti vdovi Boucicautovi, lastnici velike trgovine »Bon Marché«.

»Neki star gospod, po imenu Pasteur, bi rad govoril z vami,« je javila sobarica.

»Ali je to oni Pasteur, ki je ozdravil pasjo steklino?«

Sobarica je odšla vprašat Pasteurja, in ko ji je pritrdil, da je pravi, ga je vdova Boucicautova sprejela. Učenjak ji je pripovedoval, da bi rad ustanovil znanstveni zavod. Kmalu se je tako raznel, da je kar naravnost povedal: »... in zato sem prevzel to neprijetno nalogo, da nadlegujem takšne dobrosrčne ljudi, kakršni ste vi. Tudi najmanjši znesek...«

»Seveda, nikar se ne trudite z obširnjo razlago,« mu je skočila gospa Boucicautova v besedo.

Potlej sta spregovorila še par vljudnostnih besed. Medtem je vdova vzela čekovno knjižico iz predala, podpisala ček in ga izročila Pasteurju.

»O, madame,« se je zahvalil Pasteur, »prejubeznivi ste.« Preden je ček prejel, je bežno pogledal na znesek. Od ganjenja je zaihtel. Ček se je glasil na milijon frankov.

Spisek vin

Na Dunaju so imeli navado, da je gostitelj vsakemu gostu položil pod krožnik spisek svojih vin, da si je vsakdo lahko izbral vino po svojem okusu. Neki gospod pl. B., ki je bival le kratek čas na Dunaju, je položil svojim gostom pod krožnike nenavadno obširen spisek vin.

Eden izmed gostov se je pošteno čudil tolikšni izbiri same zlahtne pijače.

»Kar napis preberite,« je odgovoril gostitelj, »pa se ne boste več čudili.«

Napis je bil takle: »Spisek vin, ki jih nimam.«

Ponosna francoska umetnica

15. marca 1854, ravno na dan, ko so Francozi napovedali Rusom vojno, je igrala slavna francoska tragedka Rachel v Petrogradu.

Po predstavi je bila gostja skupine ruskih častnikov.

»Hvala vam,« je dejala Rachel po zvneči napitnici, »hvala vam toliko bolj, ker ste bili tako ljubeznivi in ste me pogostili s francoskim šampanjem.«

»Madame,« je menil nato razposajeno neki poročnik, »ta šampanjec nam vrnete, ko bomo vkorakali v Pariz.«

»Mislite?« se je nasmehnila Rachel. »Dvomim, da bi bila moja domovina tako bogata, da bi celó vojnim ujetnikom dajala šampanjca.«

Idila na dvoru

Metternich je bil pri cesarju Francu v avdienci. Njegovo predavanje je bilo enolično in dolgočasno. Tu pa tam je cesar prikimal in spregovoril kakšno besedo, potem je pa spet pozorno poslušal. Povsod drugod je vladala tišina; tišina v gradu, tišina na Dunaju, tišina po vsej monarhiji...

Zdajci je nastal oglušujoč trušč na dvorišču; kriki, cepetanje, pokanje z biči. In ko sta oba mogočnika stopila k oknu, sta opazila na dvorišču vola, ki se je bil odtrgal in je po svoji glavi tekal križem kražem iz kota v kot.

Cesar Franc se je obrnil k Metternichu, zategnil svoj suhi obraz v zaničljiv smehljaj in del: »Prvi vol, ki je prišel brez protekije na dvor!«

Strokovnjaško mnenje

Ruskega skladatelja Aleksandra Borodina — letos bo petdeseta obletnica njegove smrti — so nekoč povabili za izvedenca na petrograjsko sodnijo. Dva mlada skladatelja sta se namreč prepirala, kdo izmed njiju je drugemu ukradel neko melodijo. Borodin je poslušal obe skladbi, ki sta ju tožeci se stranki igrali v sodni dvorani. Na posled ga je sodni predsednik vprašal:

»Torej, gospod Borodin, kateri izmed njiju trpi škodo?«

Smeje se je odgovoril slavni skladatelj: »Ne ta ne oni, temveč moj prijatelj Musorgski!«

ARTIST BUX

VELIK ROMAN
IZ CIRKUŠKE-
GA ŽIVLJENJA

Napisal Hans Possendorf

Za pravilne odgovore na vprašanja, nanašajoča se na razplet tega romana, razpisuje uredništvo »Družinskega tednika« 12 denarnih nagrad v skupnem znesku 2500 din

22. nadaljevanje

Ko je čez pol ure odšel v svojo kabino, da bi prebudil Fedo, jo je našel že v potovalni obleki. Pospravljala je kovčke.

»Dobro jutro, Fedo!« je vzkliknil dobre volje kar pri vratih. »Tako, zdaj sva spet po dolgem času v stari Evropi!«

»Hvala Bogu!« je takrat vrisnil droban glas, in dvoje mehkih rok se mu je ovilo okoli vratu.

»Cilka!« Bux se je sunkovito obrnil. »Ti si tu?« Prišel je k sebi, poljubljal jo je, trepljal jo je po licih in ji sijoč od radosti zrl v zlatorjave oči. In potem jo je naposled izpustil, da bi lahko še Fedo pozdravila.

V svoji radostni razgibanosti je hotela Cilka še njo objeti. Toda komaj opazno se ji je Fedo odmaknila, kakor bi hotela reči: takšnega viharnega pozdrava si ne želim... Cilka je vsa zmedena zaridela in je samo nemo pomolila Fedo roko.

»Čakaj, da si te ogledam, otroček!« je vzkliknil Bux. Z vso silo je požrl slabo voljo sprito Fedinega vedenja. Prijel je Cilko za ramena, pazljivo ji je pogledal v obraz, stopil korak nazaj in jo meril od nog do glave.

»Ali nisem velika?« Cilka se je vzpela na prstih, kolikor se je mogla.

»Malo večja... si res. Sicer pa popolnoma nespremenjena,« je ugotovil nekam olajšano Bux. »Kako si pa v Hamburg prišla? Misli sem, da cirkus že igra?«

»Saj že igra! Toda premisli, kolikšna sreča: v Bremnu smo, pa sem se snoči po predstavi precej odpeljala semkaj! Ze od treh zjutraj sem v pristanišču.«

»O, ti dobro otroček! Na vso moč si me presenetila! Kam pa vodi turneja iz Bremna?«

»Na Westfalko; morda tudi še v Köln — potem pa na Holandsko.«

»Aha! Nu, tam boš spet videla svojega prijatelja Pietra Hemsterhulsa, ki si mi o njem iz Pariza pisala?« Bux je vprašal nalašč malomarno, vendar je pri tem ostro opazoval Cilkin obraz.

»Seveda,« je odgovorila neprisljčno; »in njegove starše tudi. Ti bodo še tebi na moč všeč, stric Bux. Toda zdaj se pomenimo rajši o najvažnejšem: prav gotovo boš hotel kolikor mogoče hitro k staršem v Nördlingen?«

»Da, ko bom prepeljal svoje živali v Bremen.«

»To gre tudi brez tebe, stric Bux.«

Začuden jo je pogledal. »Mojim staršem se vendar dobro godi? Ali imaš kaj novic ododod?«

»Da — z očetom v poslednjih dneh ni vse v redu,« je nekam obotavljajoče se rekla Cilka. »Toda zdaj je že mnogo bolje.«

»Za božjo voljo! Kaj je pa bilo?« je prestrašeno vprašal Bux.

»Natanko ne vem,« se je ognila Cilka. »Zdaj pa res ni več nobene nevarnosti. Nikar se ne vznemirjaj. Menim pač, da bo na moč vesel, ako te kmalu spet uzre. Najbolje je, da se kar odtoč naravnost tja odpeljeta, ko bodo živali pretovorne. Stanovanjski voz lahko kar zadaj pripneš. Ali in Vranček se pa lahko peljata v kletki pokojnega Morica. Jaz žal ne morem s transportom, ker moram biti pri popoldanski predstavi spet v Bremnu. Izgovorjenje in daljnje potovanje v drugi kraj bom pa že sama nadzirala. Lahko mi zaupaš.«

Bux jo je občudujoče pogledal. »Kako kar sama korajžno zapoveduješ! Zdi se, da si postala šmentano samostojna.«

»Da, neprestana družba divjih mačk — in dolgo sem bila sama v Parizu!« se je salila Cilka. »Ti začneš menda šele s 1. aprilom, stric Bux, kali? Potemtakem se bomo sešli v Osnabrücku?«

Bux je nekaj trenutkov premišljal. Potlej je menil: »Prav, Cilka, popolnoma se zanesem nate. Od sile sem vesel, če lahko brž odputujem v Nördlingen. — Kaj je pa v cirkusu Krenu novega? Ali se je mnogo spremenilo?«

»Stara garda je še polnoštevilna: Rupert, Friedenthal, Sieber, Wagner, Marow, Schmoller, Hartmann... Tudi od artistov nas je še mnogo od starega programa. Potlej imamo spet »Osem Colanijev, letičih ljudi«. Vojdeva žena je bila dobra mamina prijateljica.«

»Kako je pa kaj z Montezom, tvojim ožjim tovarišem?«

»Montez? Ali ti tega nisem pisala? Ubožec se je vendar strašno ponesrečil.«

»Kako? Kje?« je osuplo vzkliknil Bux.

»V Rusiji... že decembra. Tam se je potikal s staro skupino tigrov. Kar na lepem ga je pri neki večerni predstavi Mirca napadla in mu je tako razmesarila nogo, da so mu jo morali odrezati. Še pravo srečo je imel, da si je življenje rešil.«

»Moj Bog, to je pa res strašno!« Bux si je živčno pritisnil roko na čelo. »In kaj počne zdaj ta ubožec?«

»Skromno trafiko ima v Berlinu.« Bux je nabral čelo v gube in je po strani ošinil Cilko. Ali se ne more mar njej vsak dan kaj takšnega zgoditi ali pa še kaj hujšega? »Tako, zdaj pa stopimo k živalim!«

je spregovoril, da odpodi strahove. »Pa k Dakji in Tomu! Novega kočijaža imamo tudi za Fedina konja; ta dva te bosta gotovo zanimala...«

Vnema, ki sta se z njo Bux in Cilka koj oprijela cirkuskih zadev, ta povezanost obeh v istih interesih, je sprožila grenkobo v Fedu, hkratu jo je pa objelo sovraštvo nasproti vsemu, kar je cirkuskega.

»Razumel boš, da bi hotela tudi jaz brž k svojemu očetu v Potsdam,« je rekla, s silo skrivaje svojo mržnjo. »Sploh bi rada ves ta teden prebila v Potsdamu.«

»Kajpak, Fedo, to je samo po sebi razumljivo. Kdaj bi pa rada odpotovala?«

»Kar s prvim vlakom. Nikar ne skrbi zame. Tvoje živali so vendar važnejše...« Skoraj bi bila pridejala: »kakor jaz!«. Vendar je to pikrost v poslednjem trenutku požrla.

Že popoldne je prišla Fedo v Potsdam. Očeta je našla zdravega in dobre volje. Major se je bil skorajda pomladil, odkar je bila njegova tiranska in oblastna hči poročena.

Se tisti večer sta prišla zakonca Marwitzeva in še nekaj drugih starih prijateljev, da pozdravijo Fedo. Že dolgo časa ni bila tako židane volje. Kakor osvežujočo kopel je občutila toliko časa pogrešano vzdušje. Ko je pa opazila, da jo imajo vsi za veliko popotnico, velezanimivo, skoraj pustolovsko osebnost, se je čutila v svojem samoljubju na moč počaščeno.

Drugo jutro se je prikazal Oton Kroidt. Že več mesecev je bil spet v Evropi, spet na svojem starem mestu v Berlinu, in je že nestršno pričakoval Fedino vrnitev v domovino.

Ko je po obedu major legel k počitku, je gospod Kroidt zaupljivo prijel Fedo za roko in rekel: »Tako, zdaj se pa morava resno in odkrito pomeniti o tvoji bodočnosti. Da si cirkuskega potepanja po svetu že do grla sita, si mi že v Buenos-Airesu na pol priznala.«

»Prav, in dalje?«

»Tega mora biti konec. Tvoj mož je vendar zdravnik in živinozdravnik. To kar potrebujeta za življenje, si lahko prav tako zasluži v Berlinu.«

»Zakaj pa ravno v Berlinu?« Fedo ga je z zaničljivim posmehom pogledala od strani.

»To sama predobro veš,« je skoraj osorno vzkliknil Kroidt. »Ker te hočem imeti v bližini!«

Fedo se je zasmejala. »Ne verjamem, da bi ta vzrok mojega moža spreobrn timeraz. Razen tega nikar ne misli, da si mi razkril kakšen nov

Ne pozabi

Ki-Ki bonbonov!

Bilo kod Ki-Ki povsod!

in genialen načrt. Toda moj mož kratko in malo n o č e dati cirkusu slovo, čeprav bi se drugače tudi živelo. Noče se ločiti od svojih mrh. Te so zanj vse. In tudi ob misli, da bi se morala njegova roditelja samo malce utesniti, dobi že krče.«

Kroidt je zmajal z glavo. »Odkrito priznam, da ne razumem, kako se more kot izobražen človek dobro počutiti v tem ozračju.«

»Saj je vendar doraščal v cirkusu.« Fedo je prezirljivo skomignila z rameni. »Poleg vsega ima še svoje znanstvene interese. Med turnejo po Južni Ameriki je napisal celó veliko delo; v njem je zbral vsa izkustva, ki si jih je nabral pri svojih lastnih mrhah in v raznih živalskih razstavah v vseh teh dolgih letih.«

Kroidt je z zanimanjem prisluhnil: »Kakšno je to delo? Kako ga bo imenoval? Ali ima že založnika?«

»Kakopak. Kmalu bo že izšlo; še to poletje. V njem opisuje negovanje in boleznim vseh eksotičnih živali, ki jih imajo po menažerijah in po živalskih vrtovih.«

Oton Kroidt je nekaj časa zamisljeno molčal. Potlej je pa spregovoril:

»Poslušaj, Fedo! Imam že prav določen načrt. Toda tega ti ne izdam. Dobro veš, da imam imenitne in mnogostranske zveze v Berlinu. Takoj ko bo knjiga izšla, mi boš sporočila njen naslov, založnika in še vse ostale podatke. Ako se mi posreči kaj doseči, moram biti gotov tvoje pomoči. Objubiti mi moram, da boš napela vse strune in pregovorila doktorja Buchsbauma, da se preseli v Berlin.«

»To je jasno ko beli dan!« je vzkliknila Fedo. »Kako moreš le še vprašati!«

Tedaj je Oton Kroidt zdajci ovil svoje roke Fedo okoli vratu, in še preden se je zavedela, jo je večkrat zapovrstjo poljubil na usta.

»Pusti te neumnost!« je vzkliknila Fedo in se ga otrsela. Toda ukor se zdaleč ni zvenel tako resno, da bi se čutil gospod Kroidt ukorenjenega.

Čez dva dni je prišlo pismo iz Nördlingna.

Bux je pisal zelo potrto: njegovega očeta je teden dni pred prihodom parnika zadela kap. Sicer se je spet opomogel, toda zdravniki so ugotovili, da so arterije zelo krhke in da morajo biti pri starem gospodu zmerom pripravljeni na katastrofo.

Na koncu je Bux še pisal, da je njegova sestra Ana s svojim možem že mesec dni spet v Nemčiji, ker sta zakonca dala artističnemu življenju slovo in sta si za prihranke kupila v Frankfurtu ob Meni donosen kino.

31. marca sta se Bux in Fedo, vsak z drugega vetra sešla v Osnabrücku. Cirkus Kreno je prišel tudi šele zgodaj zjutraj, in šotori še niso bili do kraja postavljeni. Toda Buxov hlevji šotor je že stal, njegove živali so bile skrbno spravljene in tudi sicer je bilo vse v najlepšem redu.

Proti večeru, ko so postavili tudi že maneže, je morala Fedo ravnateljku pokazati, kaj zmora s svojima konjema. Preizkušnja je bila še za silo zadovoljiva, in Fedo je dobila za vse poletje pogodbo za prav čedno plačo.

Buxa so sprejeli vsi tovariši in vse tovarišice z veliko prisrčnostjo. In ker tisti večer še ni bilo predstave, je Bux povabil vse na pozdravni večer. Fedo se je hotela kajpak ogniti temu srečanju. Toda Bux jo je prepričal, da se bo tako samo osovražila med artistki; zato se je vdala.

Po trudapolnem delu — zabava in razvedrilo v »Družinskem tedniku«!

Pod mojim varstvom
lahko mirno čita!

Koža je odporna, če jo krepi Nivea. Samo Nivea vam omogoča, da vam koža enakomerno porjavi in da lahko uživate kopanje na soncu. Ob deževnem in vetrovnem vremenu ste odpornejši proti prehladu. Zato si še danes kupite Nivea, ki je vendar tako poceni! Ne pozabite: Samo originalna Nivea vsebuje Eucerit, ki krepi kožo.

NAŠIM ODJEMALCEM

**Poletni obutvi smo ukinili
banovinsko trošarino
in znižali cene.**

Pridite, prepričajte se!

Mata

Kronika preteklega tedna

■ Suknjo je ukradel po kvartanju brezposelni delavec Pero Hrlčič svoje mu tovarišu delavcu Stevanu Keruži v Pančevskem Ritu pri Pančevu. Stevan je sukno kmalu pogrešil; odhitel je za Perom in ga po dolgem iskanju našel spečega na njegovi sukni. Zadrževal je sukno nazaj, Pero je pa še pod vplivom alkohola pograbil za nož in tovariša napadel. Ta je začel bežati, a ko je videl, da ne bo mogel uiti, je zamahnil in tovariša smrtno zadell.

■ Na ovinku med Radovljico in Kamno Gorico sta se ondan zaletela drug v drugega tovorni in luksurni avto. Ljudem se na srečo ni zgodilo nič hudega, pač pa sta avtomobila strašno poškodovana, posebno luksurni avto; prednji del mu je popolnoma razbito.

■ Ker ni prenesel sramotnega žiga tatu, je v Stenjevcu pri Zagrebu skočil pod vlak 17letni Marijan Gojković, sluga pri trdku »Gentleman«. Na prigovarjanje nekega tovariša je bil izvršil v trgovini tatvino, in to prvo v svojem življenju. Ker čut za poštenost v njem še ni zamrl, ga je vedno pekla vest, zato si je rajši sodil sam. Mladenč je zapustil dve poslovilni pismi na mater in na šefa, kjer prosi oba oprostjenja.

■ Spominke znamke Male antante je te dni izdala naša pošta uprava. Znamke so po 3 din v temnozeleni in po 4 din v temnosinji barvi. Predstavljajo Oplenac, spodaj imajo tri

kroge, segajoče drug v drugega; pod napisom »Jugoslavija« se bere še v francoščini »Petite Entente« (Mala antanta). Naklada znaša pol milijona serij.

Telefonski razgovor

Nadaljevanje s 4. strani

Marija molči. Ničesar več se ne spominja. Vse zaman. Postala je igralka in izgubila spomin. Toliko učenja je bilo, da je še na lastne stvari pozabila. »Pisalna muza? Ne spominjam se!«

»Poslušaj! Šel sem k trgovcu. Hotel sem ti jo pokloniti... In veš, zdaj mi je ne da za ceno, ki sem mu jo zanj ponudil. Trdovratno vztraja pri 7000 lirah in ne popusti niti solda. Pa se mi zdi, da je 7000 lir za tako majhen kos pohištva vendarle malo preveč.«

Prav gotovo se mu je zmešalo. Marije se je lotevala nema razdraženost. 7000 lir za tak aboten kos pohištva, ki ne bi z njim vedela ne kod ne kam, medtem ko bi s tem denarjem lahko poplačal vse njene dolgeve za vzporeditev njene gledališke komedije. Preneumno! On, ki je vedno tako varčeval, hoče zdaj na vsem lepem kupiti pisalno mizo. Prav gotovo se mu je zmešalo.

»Dino, le kaj ti je šinilo v glavo? Kaj naj vendar počnem s to mizo? Kam naj jo denem? Če bi se pa že rad iznebil denarja, ali ne misliš, da bi mi lahko kako drugače pomagal?«

»Saj si si je vendar sama želela! Kaj mi nisi rekla, da ti je zelo všeč in da bi jo rada postavila v kot salona? In da bi potem, ko bi bila že poročena, v njej hranila gospodinjske račune in bi mi na njej pisala, kadar bi odpotoval? In potem? Otroško perilo boš hranila v njej. Saj veš, da bova za gotovo imela otroke, ko bova poročena.«

Marija si je z roko zastirala čelo. Na vse mogoče je pomislila: da se ji je morebiti zmešalo, ali da se še ni popolnoma predramila, ali pa, da jo mora tlačiti. Prižgala je luč. Težke zavese so zastirale okna in v sobi je

spevov: gg. Jože Gostič in Marjan Rus ■ 20.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Trio mandolin ■ Konec ob 23. uri.

PETEK, 30. JUL. 12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Koncert oddelka godbe »Sloga« ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Plošče ■ 20.10: Zena in sport ■ 20.30: Pevski koncert g. Mirka Dolničarja, pri klavirju g. prof. M. Lipovšek ■ 21.15: Patma: Ksenija (opera na ploščah) ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.30: Angleške plošče ■ Konec ob 23. uri.

SOBOTA, 31. JUL. 12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, poročila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme ■ 18.00: Radijski orkester ■ 18.40: Mizarska obrt v Šent Vidu ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Pregled sporeda ■ 20.00: O zunanjih politiki ■ 20.30: Tempo! Tempo! V 90 minutah okrog sveta. Muzikalno počitniško potovanje ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Koncert Radijskega orkestra ■ Konec ob 23. uri.

NEDELJA, 1. AVG. 8.00: Radijski orkester ■ 9.00: Čas, poročila ■ 9.15: Prenos cerkvene glasbe iz frančiškanske cerkve ■ 9.45: Verski govor ■ 10.00: Orgelski koncert ■ 10.45: Plošče ■ 11.30: Otroška ura ■ 12.00: Radijski orkester ■ 13.00: Čas, poročila, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče za ples. Oddaja prekinjena od 14. do 17. ure ■ 17.00: Kmet. ura ■ 17.30: Prenos koncerta vojaške godbe z Bellevue-a ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Plošče ■ 20.10: Narodni jezik ■ 20.30: Koncert pevskega zbora »Sloga« ■ 21.15: Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Plošče ■ Konec ob 23. uri.

čila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Sreče in denar, spoved ■ 20.50: Plošče ■ 21.00: Operne speve s spremljevanjem klavirja poje ga. Tončka Suštar-Maroltova ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Radijski orkester ■ Konec ob 23. uri.

PONEDELJEK, 2. AVG. 12.00: Ruske plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Zanimivosti ■ 20.00: Ples okostnjakov, filharm. ork. (plošča) ■ 20.10: Zdravniška ura ■ 20.30: Slovenske narodne v pesmi in glasbi ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Mandolinistični trio ■ Konec ob 23. uri.

TOREK, 3. AVG. 12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Radijski orkester ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Plošče ■ 20.10: Narodni jezik ■ 20.30: Koncert pevskega zbora »Sloga« ■ 21.15: Radijski orkester ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Plošče ■ Konec ob 23. uri.

SREDA, 4. AVG. 12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Poljske in ukrajinske plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: Plošče ■ 20.10: Mladinska ura ■ 20.30: Prenos simfoničnega koncerta iz Rogaške Slatine ■ 22.00: Čas, vreme, poročila, spored ■ 22.15: Rudolf Piliš igra na kromatično harmoniko ■ Konec ob 23. uri.

Proti debelosti uporabljajte neškodljive

SLATINSKE TABLETE za hujšanje

sestavljene iz naravnih mineralnih soli in rastlinskih ekstraktov

Proizvajalca: Apoteka Mr. Bahovec Ljubljana

V vseh lekarnah 200 tabl. din 69.—, 100 tabl. din 39.—, 50 tabl. din 24.—

Reg. br. 14.213/34

bilo še vedno temno. Ne, Marija je pri zdravi pameti in tudi predramljena je popolnoma. Tega si je bila v svesti.

»Toda... Kdo je ona, ki želi z njo govoriti?«

V Marijinem srcu se je zbudil dvom.

»S teboj vendar. Saj si ti Marija Rossijeva in to je hotel »X«. A jaz, s kom pa jaz govorim?«

»Z Dinom... Z Dantajem Marianijem...«

Marija je vsa divja vrgla slušalko na vilice. Bila je jezna, ker so jo zdrinili iz sladkega sna, jezna, da je kazala toliko vneme, še najbolj pa zato, da je razdajala toliko nežnosti, kakor je ni bila vajena sprejemati, dela ji je pa tako dobro.

Cele četrt ure je bila v pogovoru z Dantajem Marianijem, misleč, da govori s svojim Dantajem, Dinom Zanonijem...

V hotelu »X« sta namreč stanovali dve Mariji Rossijevi. Ena je bila igralka, druga pa neka gospodična, zaročenka Dantaja Marianija. Ta je vsa nestrpna hodila po svoji sobi in v skrbih premišljevala:

»Ni mi brzojavil, ni mi telefoniral... Ne ljubi me več. Pozabil me je. Nič več me ne mara.«

Radio Ljubljana

od 29. julija do 4. avgusta 1937.

ČETRTEK, 29. JUL. 12.00: Plošče ■ 12.45: Vreme, poročila ■ 13.00: Čas, spored, obvestila ■ 13.15: Plošče ■ 14.00: Vreme, borza ■ 19.00: Čas, vreme, poročila, spored, obvestila ■ 19.30: Nac. ura ■ 19.50: 10 minut zabave ■ 20.00: Valček ■ 20.10: Slovenska za Slovence ■ 20.30: Koncert

MALI OGLASI

ZELITE KUPITI DOBER GLASOVIR že od 3.500— dinarjev dalje. Zelite imeti vaš glasovir, piano ali harmonij čisto ugrajen, obrnite se na mene, pridem takoj! Natančno delo ter nizka cena! F. Turin, Celje, Prešernova 10.

GOSPOD S STALNO SLUŽBO želi znanja z gospodnično ali vdovo primerne starosti. Ponudbe na upravo »Družinskega tednika« pod šifro: »Iskrena ljubezen«.

MLAD GOSPOD IŠČE RESNEGA ZNANSTVA z gospodnično srednjih let iz Ljubljane, možno tudi iz okolice. Ponudbe na oglasni oddelček »Družinskega tednika« pod: »Priatelj stvo«.

GOSPOD 29 LET STAR, s pravico do samo stojnega izravnjanja boljše obrti, za sedaj nameščen v Dip 1009— mesečno, želi resnega znanstva z gospodnično ali vdovo od 20 do 30 let, z malo večjo doto radi samostojnega izravnjanja obrti. Prednost imajo tudi dekleta z dečele. Odgovor: na upravo pod šifro: »Vestac«.

LEPA EKZISTENCA. 15em sotrudi(n)ka(co) z denarjem za razpečevanje novih brezkonkurenčnih praktičnih predmetov. Cenjene dopise pod: »Patentirano 25.000« na upravo lista.

FR. P. ZAJEC

IZPRASAN OPTIK IN URAR

LJUBLJANA - STARI TRG 9

Velika izbira vsakovrstnih naočnikov, povečevalnih stekel, daljnogledov, lopomerov, barometrov, barotermometrov, hygrometrov t. d. — Raznovrstne ure, zlatina in srebrnina. — Ceniki brezplačno!

POZOR GOSPODINJE!

Najceneje ste postreženi s

KURIVOM pri trdku

RUDOLF VELEPIČ

trgovina s kurivom

LJUBLJANA VII.

Sv. Jerneja cesta 25

TELEFON 2708

Prvi poskus

stalni odjem

BURET

lister in vsa lahka letna oblačila v elegantni izdelavi nudi ceneno

Presker

Sv. Petra cesta šte. 14

Hranilne vloge

prodaste ali kupite zelo ugodno potom moje oblastveno dovoljene pisarne. Takojšnja gotovina.

Rudolf Zore, Ljubljana

Gledališka ul. 12 Telefon 38-10

Obiščite

VI. MARIBORSKI TEDEN

od 31. julija do 8. avgusta 1937.

(50% popusta na železnica od 29. julija do 10. avgusta 1937.)

VELIKA GOSPODARSKA IN KULTURNA REVIIJA!

Industrija — Tekstil — Obrt — Trgovina — Kmetijska razstava — Prva fitopatološka razstava — Pokušnja vin — Zgodovina — Umetnost — Grafična razstava — Tujski promet — Modna revija — Akvaristična — Kuncerejska — Golobarska razstava — Razstava malih živali — Kongresi — Koncerti — Gledališke predstave na prostem — Sport — Veselišni park na razstavišču.

Mariborski otok, najlepše kopališče v Jugoslaviji, zeleno, romantično Pohorje, gostoljubni, lepi Maribor Vas vabijo!

Knjižna založba tiskarne Merkur d. d.

v Ljubljani, Gregorčičeva ulica 23a

opozarja na naslednje knjige svoje založbe:

Dr. I. Matko — PERKUSIJA IN AVSKULTACIJA 120'—
Dr. Vidmar M. — MOJ POGLED NA SVET 100'—
Dr. Vidmar M. — OSLOVSKI MOST 100'—
Claude Anet — ARIJANA, roman, vezano 30'—
Conan Doyle — POZNA OSVETA, roman, vezano 24'—
Gabršček A. — GORIŠKI SLOVENC I. del 80'—
Kreft — V OKLOPNJAKU OKOLI SVETA, roman, vezano 24'—
Rehar R. — PESMI O KRALJEVICU MARKU, broširano 20'—
Rehar R. — POPOTOVANJE PO ZVEZDI VECERNICI, broš. 12'—
Spicar J. — MARTIN NAPIHEK, igra, broš. 10'—
Vachek E. — KRI NE KLICE PO MASCEVANJU, broš. 48'—
vez. 54'—
Ivo Šorli — IZBRANI SPISI, obstoječi iz šestih knjig, broš. 230'—
vez. 320'—

Mala knjižnica — Jurčič: SOSEDOV SIN — Dr. B. Škerlj: CLOVEK — Beecher-Stowe: KOČA STRICA TOMA — Goethe: EGMONT — Horatius Flaccus: PESMI — Storm: JEZDEC NA SERCU — Jan Neruda: MALOSTRANSKE POVESTI. Vsak zvezek stane broširan din 15'—, vezan 20'—

Na vse gornje cene dovolimo onim naročnikom, ki se sklicujejo na naš oglas v »Družinskem tedniku«, 20odstotni popust.